Viro Clarissimo

G. Schwab

L. K.

LECTIONES PINDARICAE.

EDIDIT

C. L. KAYSER,

PH. D.

HEIDELBERGAE.

SUMTIBUS J. C. B. MOHR BIBLIOPOLAE ACADEMICI.

MDCCCXL.

LIBRARY
SEP 19 1962
UNIVERSITY OF TORONTO

PROOEMIUM.

In conscribendo hoc libello usus sum codice Palatino XL, cujus nuper accuratam descriptionem exhibuit Eduardus Zachariae V. Cl. in Actis Sem. Phil. Heidelb. p. 103 sqq. Breviorem antea dederat Wilcken catal. Pall. codd. pag. 276. et Bachmann Praef. ad Lycophron. pag. XXX. Sophoclis tres fabulae haud paucis locis ex illo msto emendari potuerunt; Pindari vero Olympia et Pythia nescio annon ex alio plus acceperint lucis: quod nunc demum intelligetur, varietate integra inde enotata. Schmidii enim collatio optima quaeque omittit; ea autem sola licebat uti Boeckhio V. Cl. cum scribebat Notas criticas, qui nonnullas postea lectiones in Explicationibus, ipsius libri copiâ ei factâ, adjecit, „raro tamen id factum, quod lectiones longe plurimae aliunde affatim firmatis conveniunt, neque operae pretium est his ex illo libro

auctoritatem conciliare" (Praef. p. 7). At fugerunt collatorem multa et perbona hujus libri propria.

Glossas codicis vel marginales vel interlineares excerpsi, quae ad explicationem non inutiles viderentur.

Praeterea sedulo excussi fontem praestantissimum verae lectionis, et nondum satis perquisitum: scholia. Eo in genere quid effecerim, malo doctioribus judicandum relinquere, quam exponere ipse.

Scribebam Myrtileti, Kal. Sept. MDCCCXL.

OLYMPIONICAE.

I.

Inscriptio: *ἱέρωνι συρρακουσίω κέλητι.*

5. *ἀελίου.* **6.** *ἐν ἡμέρα φαεινόν.* **8.** *ὅθεν — μητίεσσι* c. gl. *ἀφ' οὗ ἀγῶνος ὁ ἐκ πολλῶν φημιζόμενος ὕμνος λέγεται, πλέκεται τῶν σοφῶν φρονήσεσι.* Recte schol. quoque ad *ἀμφιβάλλεται*: *ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων.* cf. P. V, 28. *γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κόμαις.* Epinicium igitur tanquam corona imponitur (victori) a poetis, (*σοφῶν μητίεσσι*) qui venerunt (praefero cum Hermanno *ἱκομένοις*) in aulam divitem Hieronis, ut Jovem, cui victoria Olympica debetur, canant. **10.** *ἱκομένους* omissum in ordine, suprascriptum minutis litteris, tamquam glossa. **15.** *μουσικῆς.*

23. *συρακοσίων ἱππιοχάρμαν βασιλέα*, et *ἱππιοχαρμᾶν* a manu non multum recentiore, atramento pallidiore mutatum in *ἱπποχαρμᾶν*, duplex autem accentus antiquae manui tribuendus. Operae pretium facere mihi videor describenda scholiastae nota: *ἱπποχάρμαν δὲ τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντά φησι. καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ ἱπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας. ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες*

τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἱπποχάρμαν περισπῶσιν, ἵν' ᾖ· τῶν Συρακουσίων ἱπποχαρμῶν. τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα. κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους· τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως Αἰτναῖον ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. Sane pravam causam protulerunt bonae lectionis, qui Συρακοσίων ἱπποχαρμᾶν reposuerunt; debuerant alio argumento uti: nusquam ab hoc poeta *βασιλεύς* et similis notionis vocabula jungi cum adjectivo possessivo, sed ubique addi genitivum pluralem nominis gentilicii. cf. P. I, **73**. *οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον.* Ol. IX, **36**. Ἐπειῶν *βασιλεύς*. P. IX, **14**. Γιγάντων et Λαπιθᾶν *βασιλεύς* Atque aptum et consentaneum erat, quum ipse victor, Hiero, jam praedicatus esset proximis verbis, aliquid addi etiam in civium laudem; cum Syracusae essent *τέμενος* Ἄρεος *ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν δαιμόνιαι τροφοί*, cf. Pyth. II, **2**. Jam apparet, lectionem epodi alterius *ἐμοὶ δ' ἄπορον* pro *ἄπορα*, quam tantum non omnes codices, inter quos nostras, agnoscunt, et quam Athenaeus in suo exemplari invenit (cf. **641**, c.), genuinam esse, alteram autem, quam defendit Boeckhius, *ἄπορα*, ab iisdem illatam, qui pravos accentus illos ingesserant. Scilicet sic procedit versus:

⏑ — ⏑⏑ —   — ⏑ —   — ⏑⏑ — ⏑ —   — ⏑ — ⏑ —

ut choriambum cum anacrusi creticus sequatur. Prio-

ribus epodis in utroque loco depravatis metricorum diligentia reliquas quoque invasit. Suspicor in tertia dedisse Pindarum κόρας· ὁ μέγας δ' ὧδε κίνδυνος κτέ. Quidquid excidit post μέγας δ', Stobaeo et aliis salvâ sententiâ omittere licebat. In quarta pro σὺν ἅρματι θοῷ poterat scribere σ. ἁ. κραιπνῷ.

24. deest ἐν. 26. ἐξεῖλε

28. ἦ θαῦματὰ πολλά (sic). Quod Eustathius ad Il. 303, 22 (Bas.) et Joannes Diaconus ad Hesiod. Scut. 154, nec non scholiastae ad h. l. legerunt, θαυματὰ hic cum vulgata (Heynii) θαῦμα τὰ eodem modo confusum, quo supra ἱπποχάρμᾶν. Non assentior Dissenio revocanti θαύματα.

ib. καί πού τοι βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον. Verum esse φάτις demonstravit Hermannus Opusc. VI, 1, 35. Quomodo φάτις, fama, decipiatur a mythis, nemo facile explicuerit. ἀληθῆ cum omnibus codicibus etiam Greg. Cor. p. 90 ed. Koen. habet. 30. ἅτε ἅπαντα. 34. μάρτυροι, forma Homerica, non Pindarica. Suprascriptum ἐς 38. φίλην, antea habet τὸν εὐνομώτατον εἰς, ἔρανον, φ.

41. χρυσέαισι κὰν ἵπποις. non, ut Boeckhius annotavit, χ. κἀν ἵπποις. Glossa interlinearis adscripta: καὶ ἐν. Legendum videtur cum Schmidio χρυσέαισί τ' ἀν' ἱ. 42. μεταβάσαι. 46. ὡς δὲ ἄφαντος. 48. ἐπ' ἀκμάν.

50. δεύτατα cum gl. λεπτότερα. cf. Hermann. l. c. p. 56. 52. ἐμοὶ δ' ἄπορον c. gl. ἀδύνατον. vide, quae ad vs. 23. de hac lectione disputavi et cf. Ol. XI, 40. 53. ἀκέρδειαν et κακάγορος c gl. κακὰ λέγων. ib. λέλογχε. 57. τάν οἱ π. 58. ἀεὶ et εὐφρο-

σύνης. **59.** ἀπάλαμνον. **60.** κλέψας ut ubique. **64.** ἔθεσαν. ib. ἔλπεται λαθέμεν. **65.** τούνεκά οἱ π. ν. ἀθάνατοι πάλιν. **66.** αὖθις. **71.** ἐγγὺς δ' ἐλθών. **72.** ἄπυε. **73.** εὐρυτρίαιναν. **75.** εἴ τοι. **79.** om. τε (s. γε).

80. μνηστῆρας. Est glossema. Hunc locum respexit Philostratus, Imag. I, 30, 807, ubi vulgo sic scriptum: κτείνων τῆς Ἱπποδαμείας ἐρῶντας φρονεῖ τῶν μνηστήρων ἀκροθινίοις. καὶ εὐχομένῳ τῷ Πέλοπι ἥκει χρυσοῦν ἅρμα. Jacobsius ex optimis suis libris dedit ἀλλὰ κτείνων τοὺς τῆς Ἱπποδαμείας μνηστῆρας φρονεῖ τοῖς τούτων ἀκροθινίοις. Malim tamen Pindaricum ἐρῶντας, quod in plerisque codicibus est, e. g. Vaticano 87, Par. 2596, Lugdunensi, Laudiano, aliis. **82.** ἀνάγκη. **84.** οὗτος ἄεθλος. **86.** ἐφάψατ' ἔπεσσι. **87.** ἔδωκε δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσι τ' ἀκάμαντας. **89.** ἀρεταῖσι μεμαότας. Substantivo ἐν superscriptum, participio προθυμουμένους πορευομένους. **99.** τὸ δ' ἀεὶ π ἐσθλόν. **101.** ἱππείῳ. **104.** ἅμα καὶ δ'. **107.** κῆδος. **113.** om. ἐπ', tum habet ἄλλοισι δὲ ἄλλοι. **116.** παντᾷ (sic).

II.

Inscriptio: θήρωνι ἀκραγαντίνω ἅρματι. deinde scholion nonnullis discrepans a vulgata lectione: Γέγραπται θήρωνι ἀκραγαντίνῳ ἅρματι νενικηκότι τὴν οϛ' ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ γέλωνι τῷ τυράννῳ. ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα γα δημαρέτην (γα est in rasura). αὐτὸς δὲ ὁ θήρων ἔγημε τὴν πολυξένην. θυγατέρα ἀδελφοῦ τοῦ ἱέρωνος, καθά φησι τιμαῖος. ἦν δὲ ὁ

θήρων υἱὸς αἰνεσιδάμου. τοῦτον οὖν τὸν θήρωνα τεθρίππῳ νικήσαντα, ὑμνήσωμεν. ὁ νοῦς αὐτῶν· σεμνύνεται μὲν ὁ ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τῷ διί. καὶ τῷ τὴν ἀρχὴν καταβεβληκότι ἡρακλεῖ. οὐδὲν — νενικηκότι. cf. Schol. ad vs. 8.

2. κελαδήσωμεν. **3.** ἤτοι.

6. retinet γεγωνητέον ὀπὶ gl. ὑμνητέον μολπῇ, in qua explicatione consentiunt scholiastae. Fateor non placere, quod VV. DD. probaverunt ὄπιν δίκαιον ξένον (vel ξένων). Dubium enim, num possit ὄπιν significatu hoc reverentiae deorum sic absolute inferri, nulla mentione antea numinis facta, quod quidem non neglectum in iis locis, quos attulit Boeckhius Not. crit. Dubia etiam constructio accusativi, ubi dativum ὄπιδι vel σὺν ὄπιδι exspectaveris; alius enim generis sunt νηλέα νόον Pyth. I, 95, τάχος ἴσος Nem. VI, 68, βραχὺς μορφὰν, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος Isthm. III, 71. Praestat, opinor, vestigiis vulgatae alia ratione uti ad inveniendam veram Pindari manum. Nimirum ὄψ et vox est et carmen, cf. P. X, 55. ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμὰν τὸν Ἱπποκλέα — θαητὸν ἐν ἅλιξι θασέμεν. Tamen cum iis non facio, qui terminationem producunt, qualem formam Pindarica dialectus haud tolerat, sed usum sequor poetae, qui non contentus simplici casu ὕμνῳ, ἀοιδᾷ etc. verbis praedicandi, canendi etc. addit praepositionem ἐν. cf. fr. 97, 5. εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι νάοισαι μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις. Noli h. l. μολπαῖς opponere, quod apertum glossema est vocis ὕμνοις. Vide praeterea I. IV, 29. κλέονται

δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμο-κλαῖς. Ol. V, **19**. *ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς.* Haec sufficiant ex multis pauca exempla. Quod autem tum nude positum *ἐν ὀπὶ* videbitur, vindicet a dubitatione locus P. V, **83**. *σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον ἐν Ἄρει.* et sic I. IV, **53**. *καὶ νῦν ἐν Ἄρει — πόλις Αἴαντος ὀρθωθεῖσα κτέ.* Qui *ἐν Ἄρει* scripsit, potuit etiam *ἐν ὀπί.* Metrica denique difficultas non est, nam sic describendus versus:

υ— — υυυ υυυ — —υ—

creticus in paeonem quartum solutus est etiam ant. *α.* **3**. *χάριν ἄγων* (v. **11**), qua in sede est str. **3**. *Ἡρα-κλέης.* Plane similiter conformatum est fragm. **97**, quod modo laudavi, vide modo:

ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι
γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν.
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι
νάοισαι μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις.

Ultimum versum sic malim scriptum: *νάοισαι μέγα μάκαρας ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις.*

16. *σφίσι κόμησον* c. gl. *ἐπιμελείας ἀξίωσον.* **24**. *ἀναβᾶσ' ὄλβον* c. gl. *ὑψωθεῖσα.* **25**. *δὲ πιτνεῖ.* **29**. post Παλλὰς ἀεὶ habet *φιλέοντι δὲ μοῖσαι.* **33**. habet *βροτῶν γε κέκριται.* **34**. *πέρας* **35**. *παῖδα ἡλίου.* **37**. *ῥοαί δ'* (sic). **38**. *εὐθυμιᾶν τε μέτα.* **42**. *μόρσιμος.* **47**. habet *ἐριπέντι*, confirmatum Boeckhii Explic. ad h. l. **49**. *ἀδραστειδᾶν.*

α

50. *ὅθεν σπερματος ἔχοντι ῥίζαν, πρέπει.*

Schmidius, non indicato fonte, veram, si quid video, lectionem restituit, quum antea ἔχοντι (habent) fuisset in editionibus, ceterorum codicum lectio, eaque a Boeckhio revocata. Verum, quod Hermannus etiam judicavit Opusc. VI, 18, nullam vim habent verba πρέπει τὸν 'A. ἐγκωμίων τυγχανέμεν a superioribus avulsa, quia per se intelligebatur Olympionicam carmine celebrandum esse, deinde friget istud ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν, egetque certa relatione. Quanto fortius et magnificentius est, si Thero cum Thersandri memoria conjungitur, eique comparatur tamquam pariter atque ille ἐν ἀέθλοις τιμώμενος.

57. δυσφροσύναν παραλύει. 61. ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον. Pal. 356 hoc fragmentum ex nostro carmine habet: ἐτυμώτερον, ἀνδρὶ φέγγος, εἰ δέ μιν ἔχων τις οἶδε τὸ μέλλον. Etiam Pal. 40 ἔχων et οἶδε. Hermannus hanc constructionem per aposiopesin apodoseos explicat: »si quis opes virtutibus temperatas possidens sortem intuetur eorum, qui propter bene facta diis cari sunt, is ita divitiis utitur, ut hic Thero.« Sane deest grammatica apodosis; quod sententiâ respondeat, non deest: latet in verbis αὐδάσομεν — Θήρωνος. Simile est principium Pythiae I, de quo vide egregie disputantem Hermannum, Opusc. VII, 112. Ut illic, lyrica quadam audacia, non jubet vs. 29. poeta citharam in honorem Jovis Aetnaei canere, etsi invocavit eam primis verbis, sic nostro loco post longam parenthesin revertit quidem ad id, quod voluerat dicere, tectius tamen nec cuivis συνετῶς. Ceterum μιν ad solum πλοῦτον refero, non etiam ad πλοῦτον ἀρεταῖς δεδαιδαλμένον. Hae enim ἀρεταὶ

ad victorias ludorum maxime referendae nihil commune habent cum iis virtutibus, quibus beatam vitam post mortem meremur. Vel propter hanc causam ad ἔχων nequit suppleri ἐστίν.

64. τᾶ διός. **67.** ἴσαις δὲ νύκτεσσιν ἀεὶ ἴσαις δ' ἐν ἁ. **69.** ἐσθλοὶ [δὲ] δέρκονται (sic), qua lectione confirmatur Hermanni conjectura δεδόρκαντι.

71. κενεάν. **77.** ἔστειλαν. **78.** legitur νᾶσον, errat enim Heynius, s. Schmidius νάσος hinc laudans, quae προσῳδία, si plures beatorum insulas poeta statuerit, verior videtur. **79.** περιπνέοισιν. **81.** φέρμει pro φέρβει.

82. ὅρμοισι τῶν, χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνους c. gl. στεφάνοις. Boeckhius intulit κεφαλὰς (pro στεφάνους), cf. quae scripsit Explic. p. **131.** et Not. crit. p. **359.** Frustra hoc fecit, nam στέφανος per se coronam capitis notat. Itaque si κεφαλὰς in libris legeretur, id potius glossae suspicionem movere deberet. Enallagam constructionis explicant scholiastae, quorum verba haec sunt: vetus ait: ὅρμοισι· τοῖς ἐνέρμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλὰς, κατ' ἐναλλαγὴν δὲ πτώσεως εἶπεν ἀντὶ τοῦ· χερσὶν ἀναπλέκουσιν ὅρμους καὶ στεφάνους. recens: τοῦτο οὕτω λέγε· τῶν καὶ ἀφ' ὧν ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν ὅρμοις καὶ ἐν στεφάνοις, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς δηλονότι. καί ἐστιν ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ τὸ πνεῦμα δηλονότι. Nonne hoc ipsum exemplum zeugma loci Pindarici illustrat? Distinctius sic poterat

scribere Pindarus: *τῶν ὅρμοισι χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοισι κεφαλάς.*

83. *ὀρθαῖσι.* 84. *ὃν πατὴρ ἔχει γᾶς ἑτοιμόν γε αὐτῷ πάρεδρον.* Adscripta est haec nota: *ῥαδάμανθυν ὁ πάντων πατὴρ κρόνος ὁ παῖς τῆς γῆς ὁ πόσις τῆς ῥέας τῆς ἐχούσης ὕπατον θρόνον ἔχει πάρεδρον ἑαυτῷ ἕτοιμον καὶ οὐ κεχώρισται.* v. 85. *ὕπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον.* Schol. ad *πόσις ὢν Ῥέας: παῖς δὲ τῆς ὕπατον ἐχούσης θρόνον. τῆς Πίσης γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ θρόνος, οἱ Γῆς εἰσὶν υἱοί. θρόνον δὲ αὐτοῦ μέγιστον εἰληφέναι ὡς πάντα φέρουσαν καὶ τοῦ κόσμου νομιζομένην εἶναι θεᾶν τροφὸν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς· ζείδωρον ἄρουραν.* Hinc conjicio, fuisse scriptum a poeta: *ὅν γε παῖς ἔχει Γᾶς ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον.* Nam lectionem *γᾶς* veteres scholiastae noverant, qua recepta stare nequit *πατὴρ*, fortasse ex vs. 19. illapsum, quoniam in scholiis legitur *ὁ πατὴρ πάντων.* Scrupulum tamen injicit trochaeus pro tribracho.

93. *φωνάεντα· ἐς δὲ τὸ πᾶν* Revocat se a digressione, quae vulgo poterat aliena videri, ac verisimile est aemulos in Pindaro etiam hoc vituperasse, quod abripi se pateretur impetu quodam remota et *ἀπροσδιόνυσα* immiscendi. vide Nem. IV, 33 sqq. Hos nunc carpit, significans tela sua minime a scopo aberrare: quippe superioribus per Pelei, Cadmi, Achillisque personas ipsum Theronem descripsit. Ac talia *βέλη* multa suae inclusas habet pharetrae.

100. *ἀκράγαντι τανύσσαις* c. gl. *πέμψον.* 101. *αὐδάσομαι.* 105. *ἀλλ' αἶνον ἐπέβα.* 106. *δίκᾳ.* Raro

in hoc codice ι subscribitur. **107.** θέλων. **108.** περιπέφευγε. **109.** ἔθηκε.

III.

Inscriptio: τῷ αὐτῷ εἰς θεοξένια.

4. habet οὕτω τοι παρέστα. Sic P. VIII, **73.** κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ δίκα παρέστακε. **7.** θεόδματον, in reliquis codd. est θεόδμητον. **9.** αἰνεσιδάμου. **10.** θεόμοροι cum Ald. ib. νίσοντ' ἀοιδαί. **12.** βλεφάρων ut P. I, 8. IX, 25. **13.** habet βάλῃ. **15.** ἀμφιτρυωνίδας. **16.** ἀέθλων. **18.** ἔτει pro αἴτει. **19.** σκιερόν τε φ. etsi supra recte praebuit σκιαρᾶν παγᾶν. **21.** μήνῃ. **24.** ἔθαλλε χῶρος βάσσαις om. ἐν. **25.** ἔδοξε. **32.** ἱερὰν. gl. ἡγιασμένην. **33.** κἀκείναν, quam lectionem probat Thiersch Gr. ed. **2.** p. **351.** ἐκεῖνος est Ol. II, **109.** ib. πνοιαῖς ὄπιθεν cum gl. πνοιῶν. Dativum legit scholiasta.

34. θάμαινε σταθείς. Praesens inferre nolim. Fortasse scripsit Pindarus θαύμασε. Aoristum legisse videtur schol. vet.: ἔνθα στὰς ἐξεπλάγη τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας. **35.** δωδεκάγναμπτόν δε τέρμα c. gl. δωδεκάκις κυκλούμενον. **36.** καὶ νῦν — νίσεται. Placet futurum: veniet igitur cum divis Ledae geminis ad hunc festum i. e. Theoxenia celebrata Theroni. **37.** διδύμοισι. **38.** ἐπέτρεπεν. **40.** ὦν πᾶ c. gl. ἀργὸν ad πᾶ. Scholiastas utramque particulam in suo exemplari invenisse negat Boeckhius, vereor ut recte. Haec enim dicunt illi: ἐμὲ δ' ὦν πα. ἀμφότεροι οἱ σύνδεσμοι παραπληρωματικοὶ καὶ ἐν τῷ Θήρωνι τε ἐλθεῖν ὅ τε ἐμὲ δέ πως ὑμνεῖν τοὺς Εὐμενίδας (scr. Ἐμμενίδας) ἡ ψυχὴ παρακελεύεται.

At δὲ non est σύνδεσμος παραπληρωματικὸς, sed συμπλεκτικὸς, igitur grammatici de ὢν πα locuti sunt. Hoc autem πα, quod V. D. in πὰρ mutavit, non magis otiosum est, quam I. V, 55. τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεταί πά κ' ἐν βραχίστοις. 41. post κῦδος interpungitur. 42. ξενίαις. 46. habet σταλᾶν.

IV.

Inscriptio: ψαύμιδι καμαρηναίω ἵπποις νικήσαντι τὴν πβ' ὀλυμπιάδα τεθρίππω παιδὶ ἄκρωνος.

7. ἀλλὰ κρόνου παῖ, ut plerique codd. et scholiasta ad v. 10. ed. B. metro saltem non refragante, cf. Ol. VI, 29. 8. ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατονκεφάλα τυφῶνος ὀμβρίμου. 9. ὀλυμπιονίκαν δέξαι c. gl. δέχου. 10. χαρίτων θ' ἕκατι. Particulam agnoscit schol. 16. ἕτοιμον. 17. ξενίαις. 18. ἡσυχίαν τετραμμένον. 21. ἅπερ καὶ κλ. π. quam lectionem is scholiasta vet. noverat, qui scripsit: ἅπερ ἀντὶ τοῦ εἴπερ (hoc quidem falso) ἡ πεῖρα ἤλεγξε καὶ τὸν Ἐργῖνον. Certe καὶ aptum transitum facit. 24. χαλκείοισι δ' ἐν ἔντεσσι νικῶν δρόμον. Ceteri libri ἔντεσι.

26. οὗτος ἐγώ· ταχυτᾶτι χέρες δὲ καὶ ἦτορ ἶσον. Ad οὗτος ἐγώ· gl. in cod. ἤτοι ὃν ἐμυκτηρίζετε. Interpunctionem confirmat scholiasta: τὸν ἔνοπλον δρόμον νικήσας ὁ Ἐργῖνος εἶτα προσιὼν τῇ Ὑψιπυλείᾳ ἐπὶ τῷ στεφανωθῆναι εἶπε δεικτικῶς· οὗτος ἐγώ, neque aliter rec. αἱ χεῖρες δὲ καὶ τὸ ἦτορ, ἀντὶ τοῦ· αἱ πράξεις καὶ ἡ προθυμία ἐν ἴσῃ ἀκμῇ κατὰ ταχυτῆτα. Hic tamen fallitur in ultimis, nam ταχυτᾶτι referendum ad pedum pernicitatem, ut dicat Erginus: celeritati meae manus et animus par est; sum celer

cursu, dexter pugna et fortis animo. Forma *χέρες* defendetur accusativo *χέρας* Ol. II, 82. Et *οὗτος* etsi invenitur pro *τοιοῦτος* usurpatum, tamen in hac pronominum conjunctione, quae solennem habet usum, displicet significationis deflexio. Ne offendat particulae *δὲ* locus, cf. Aeschyl. Eum. 19. *Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός*, ubi accuratior constructio haec erat: *Διὸς δὲ πρ.*

28. *ἀνδράσι πολιαί.* Sic terminatur versus eodem modo ac 25; malim propterea sequentem a *θαμά* initium capere. 29. *παρὰ τὸν τῆς ἀ.*

V.

Inscriptio: *τῷ αὐτῷ ἀπήνῃ καὶ κέλητι.*

2. *ὀλυμπία.* 3. *ἀπήνης.* 4. *καμαρίναν.* 6. Psaumis videtur splendidissimum sacrificium instituisse in sex aris geminis, postquam solennis Eleorum hecatomba oblata erat, ludique peracti. Scripserim ergo: *ἐπὶ βουθυσίαις.* 8. *νικήσας* et *ἄκρον'* (sic). 9. habet *ἵκει δ' οἰνομάον*, quod notavit Boeckhius ad superiorem odam. 11. *ὄανιν.* 13 *ὑψίγυον.* 14. *ὑπ' ἀμαχανίας*, vera lectione suprascripta. 15. habet *αἰεί.*

16. *εὖ δὲ ἔχοντες* c. gl. *οἱ νικήσαντες.* Boeckhius intulit *εὖ δὴ ἔχοντες*, quod nollem factum, quoniam antithesis ad praecedentia requiritur, quae non est in *δὴ*, fortuitum autem est illud *γοῦν* scholiastarum, ex quo V. Cl. concludit *δὴ* olim lectum fuisse. Dissenius Hermanni conjecturam *ἠῢ δ' ἔχοντες* praetulit. Liceat tamen dubitare de simplici adverbio hac forma usurpato; praeterea scholiastae aoristum legerunt: *οἱ*

γοῦν εὐδαιμονήσαντες καὶ καλῶς διάξαντες κατὰ τὸν βίον, σοφοὶ καὶ λόγιοι ἔδοξαν εἶναι παρὰ τοῖς πολίταις, et alter: *εὖ δὲ πράξαντες οἱ ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι, ὅ ἐστιν, ἐπιτυχόντες οἱ νικήσαντες καὶ σοφίας δόκησιν ἔχουσιν*. Proxime igitur ad verum accedit, quod Boeckhius olim conjecit *εὖ δὲ τυχόντες* (ut est P. III, **103**. *χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν*), sed idem hoc rejecit. Scribe nunc mecum *εὖ δὲ τυχών τις σοφὸς καὶ πολίταις ἔδοξεν ἔμμεν*. Debet enim unus civis, qui victor est, omnibus ceteris opponi. Plane sic est in P. VIII, **76**. *εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς*.

18. *ῥέοντα* **22.** *εὔθυμον εἰς τελευτάν*. **24.** *προτιθεὶς*, sed suprascr. *προστιθείς*.

VI.

Inscriptio: *ἀγησία συρρακουσίω υἱῶ σωστράτου ἀπήνη*.

6. etiam noster codex praebet *συρακοσσᾶν*. ibid. *τίνα κεν φύγη*. **10.** *οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτε ναυσὶ* c. gl. *ναύταις*. Dicit Pindarus neque in terrestri, neque in navali exercitu honorari, quod sine periculo susceptum sit. Non idem sensus Hom. Hymn. in Ap. **141** sqq. *ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος, ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες*, qui locus olim de distinctione insularum et continentis terrae intelligebatur, at discrimen hic est inter montem arduum ideoque non frequentatum, et hominum coetus in insulis Apollini sacris.

12. ἑτοιμος sine accentu. **16.** Θήβαις γε τοιοῦτόν τι ἔπος. In Gott. est Θήβαις τε. **19.** in ordine est δύσερίς, et τις minutioribus litteris suprascriptum, reliqua recte habent in hoc versu. **20.** ὀμόσσαις (praeter consuetudinem) c. gl. εἰπών. **23.** ῆ adscr. καθὰ. ἀλλᾶν habet, non ἀλλῶν. Verum accentum jam Schmidius enotaverat. Adstipulor Buttmanno ἄλλαν scribendum censenti, cf. ad P. IV, **19.** **28.** σάμερον ἐλθεῖν. **30.** ἰοπλόκαμον. **37.** πυθῶναδ'. debebat esse πυθῶνάδ'. vulgo legitur πυθώναδ'. **38.** ταύτας πέρ'

42. πραΰμητιν τ' ἐλείθυιαν παρέστασέν τε μοίρας. 'Ελείθυιαν Boeckhius pro glossa habuit, quia in Ald. Gott. Guelph. aliis invenerat εἰλείθυιαν atque a Schmidio negligenter inspectus fuerat hic locus nostratis libri, quandoquidem scribit Heyne: »τ' εἰλείθειαν παρεστ. Ald. cum Palat. C. vitiose et ex glossa.« 'Ελευθὼ συμπαρέστασεν nonnisi recentes scholiastae agnoscunt, veteres Εἰλείθυιαν (debebant 'Ελείθυιαν, quae Pindarica forma est, cf. P. III, **9.** et N. VII, **1**, quum altera 'Ελευθώ recentioris sit commatis), iidem diserte παρέστασε explicant: π α ρ έ σ τ α σ έ τ ε. τοὺς συνδέσμους μεταθετέον ὁ γὰρ λόγος οὗτος ἀπαιτεῖ· τῇ μὲν ὁ χρυσοκόμας πραΰμητιν Εἰλείθυιαν παρέστασε Μοίρας τε κατὰ τὸν τόκον. Tamen nuperi editores in hyperbato offenderunt, quum scilicet illud Εἰλείθυιαν eos semel a recta via abduxisset. Etiam caesura eos admonere poterat, non ab ipso poeta profectam esse 'Ελευθώ, vitavit enim diaeresin in quatuor reliquis epodis, atque in prima, secunda et quinta sic, ut in ultimam vocis syllabam cadat arsis

secundae dipodiae (vs. **21**. **63**. **105**.), in quarta autem ejus dipodiae primus pes incidat in nom. propr. *Στυμφαλίς*, quae nunc sola exceptio erit, si receperis *Ἐλείθυιαν*.

43. *ἦλθε δ'*. **45**. *δύω*. **49**. *ἤρετο*. **50**. *πέρι θνατῶν*. verus accentus in adverbio. **53**. *ἐγκρύπτετο*. **54**. *βατείᾳ*. **56**. *κατεφάμιξε*. **57**. *λάβε*. **58**. *ἐκάλεσε ποσσειδᾶνα*.

62. *μετάλλασέ τε* c. gl. *ἀνεζήτει*, *ἠρεύνα*. Miror, non pridem receptam Hermanni conjecturam *μεταλλάσαντί ἰν*, quod quidem lectum olim fuisse ex uno scholiasta discimus: *ἔνιοι δὲ οὕτως· ἐπεὶ ἀφανὴς ἦν ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ, μόνῃ δὲ φωνῇ προσεῖπεν αὐτὸν, ἐφθέγξατο μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ δὲ Ἴαμος ἐζήτησε τὸν φθεγξάμενον, τίς ἦν. τὸ δὲ ἑξῆς λεγόμενον ἐφθέγξατο· ὄρσο τέκνον* etc. Pro *ἰν* tamen malim *μιν* retinere.

63. *πάγκοινον ἐς χῶρον*. **66**. *ἀκούειν* gl. *λέγειν*. **68**. *πατρὶ θ' ἑορτάν*. **70**. *αὐτῷ χρ*. **72**. *ὄλβος δ' ἅμ' ἕσπετο*. **74**. *μῶμος δ' ἐξ ἄλλων*. **75**. *τοῖς οἷςποτε πρῶτον*, dissentiens ab Aldina reliquisque codicibus, qui solent cum hoc facere, contra Boeckhii exspectationem, qui reposuit *τοῖς οἷς ποτε πρώτοις*. Noster cum scholiasta vet. concinit. **76**. *ποτιστάξει*, cum schol. et optimis codicibus, recipiendum ergo. Futurum, ut saepe, consuetudinem significat, cf. Ol. VII, **3**. *φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν — δωρήσεται νεανίᾳ γαμβρῷ*. ib. *ἐλαυνόντεσιν*.

83. *προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς*, melius, quam *προσέλκει*, quod Dissenius scholiastam veterem legisse contendens erravit. Quae enim ille verba adhi-

bet προσάγει, παροξύνει καὶ αὐτόν με θέλοντα ταῖς καλλιρόοις ῥοαῖς monstrant ejus sententia πνοαῖς ablativum esse, non dativum, praesertim si προάγει legas, id enim voluisse scholiastam ex apposito παροξύνει patet. Quin omnes hae glossae παρακινεῖ, παρακονῶμαι, προτρέπομαι non ad προσέρπει sive προσέλκει, sed ad v. δόξαν ἀκόνας λιγυρᾶς referendae sunt. Jam, quia προσέρπω σε sine exemplo est, ac schol. unus veterum adscripsit: ἥτις δόκησις θέλοντι μοι καὶ βουλομένῳ προσέρπει καὶ προσπίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς, alius ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεταί μοι ἔννοια καὶ λόγος ἡδὺς ὑπὲρ σοῦ, videtur legendum ἅ τ᾽ ἐθέλοντι προσέρπει. **85.** ἔτικτε. **86.** est in cod. αἰχματαῖσι. **89** ἀληθέσιν. **91.** tenet κρατήρ. **92.** εἶπον c. gl. εἰπὲ δὲ τοῖς χορευταῖς. **95.** δάματραν **96.** δέ μιν. **97.** γινώσκοντι et θραύσοι. **99.** ποτινισόμενον. **100.** habet εὐμῆλοι. **102.** τῶνδε κείνων τε.

VII.

Inscriptio: διαγόρᾳ πύκτῃ ῥοδίῳ νικήσαντι τὴν οθ᾽ ὀλυμπιάδα.

2. habet ἔνδον ἀμπέλου. **5.** τιμάσας. **8.** ἀνδράσι. ib. φρενὸς ἱλάσκομαι, ut recte suspicatus est Boeckhius Not. cr. **10.** Ὀλυμπίᾳ. brevem anacrusin permittit stropha. **12.** habet cum Aug. B. et Vat. θαμὰ, addita gl. πολλά. ib. παμφώνοισι τ᾽ ἔντεσιν αὐλῶν, om. ἐν. cf. not. ad Ol. II, 5. **13.** καὶ νῦν. **14.** ὑμνέων ῥόδον, uno tenore scriptum. **17.** ἁδόντα c. gl. ἀρεστόν. **18.** εὐρυχόροιο. **19.** ἀργείω σὺν αἰχμᾶ. Schol. vet. explicat σὺν πλήθει Ἀργείων ναίοντας. Fortasse fuit Ἀργείων σὺν αἰχμᾷ.

24. *φρεσί.* **25.** praebet *ἀναρίθμητοι.* ib. legitur *ἀμάχανον.* **26.** habet *νῦν ἐν καὶ τ.* **29.** *ἔκτανε τίρυνθι.* **31.** *μαντεύσαντο* c. gl. *ἠρώτησαν ἕνεκα τοῦ φόνου.* **33.** *εὐθύν' ἐς* suprascr. *αι* (sc. *εὐθῦναι*) secundum scholiastam, qui ait *οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι.* Sed hic error erat eorum, qui constructionem non intelligerent, qua *εἶπε πλόον εὐθὺν* est = *εἶπε πλεῖν εὐθέως.* **34.** *ἔνθά ποτε* (sic). ib. *χρυσέαισι νεφάδεσσι* **35.** *τέχναισι.* **36.** *ἀθηναία.* **37.** *ἀνορούσασ'.* **39.** habet *φαυσίμβροτος.* **41.** *παισί.*

42. *θεᾷ* c. gl. *τῇ ἀθηνᾷ.* cf. N. V, **41.** *τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεοῦ, Εὐθύμενες, Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνὼν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.* Schol. *ὁ Ἥλιος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ τοῖς περὶ Ὄχιμον καὶ Κέρκαφον ἐπεστείλατο — ὅπως τῇ θεᾷ θυσίας πλήθοντα βωμὸν ἐναργῆ κτίσειαν κτέ.* Vides, illum *θεᾷ* legisse in suo exemplari, *ἂν* non invenisse; aut scripserat Pindarus *τᾷ θεᾷ* (cf. N. V, **13.** *ὁ τᾶς θεοῦ*), aut *ὅπως θεᾷ.* Sed illud malim.

44. *ἔβαλε.* ib. *προμαθέως.* **46.** *ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φρενῶν* et **48.** *καὶ τοὶ γάρ.* ib. *αἰθούσας.*

49. *κείνοισι μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν Ζεὺς πολὺν ὗσε χρυσόν, αὐτὰ δέ σφισιν.* Facilis est medela Mingarellii *κείνοις ὁ μέν*, omisso *Ζεύς.* Sed omnes boni codices dei nomen tenent, nec multum inde probatur, quod nonnulli *κείνοις*, unus *κείνοιςσι* habet. Scholia vetera hic nos deficiunt. Suspicor *χρυσὸν ὗσε Ζεύς, ἔπειτεν δέ σφισιν ὤπασε κτέ.* olim repositum fuisse ab ipso poeta, et *πολὺν* illatum, *Ζεὺς* expulsum a lectore, qui *χρυσὸν* saepe esse brevi penultima nesciret. Quod *ἔπειτεν* scripsi pro *αὐ-*

τά, lemma quidem est in schol. vet. αὐτὰ δέ σφισιν, et scribit αὐτὴ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ πᾶσαν χειρουργικὴν τέχνην τὸ ἄριστον αὐτοῖς ἀπένειμεν, addit tamen hoc quoque: ὕστερον δὲ οἱ Ῥόδιοι πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον ἀνηκόντων ἐργαλείων εὗρον. Igitur divitiis a Jove donatis Minerva artis praestantiam adjecit postea, et explicatur ἔπειτεν per ὕστερον.

55. ῥήσιες οὔπω, ὅτε δ. meliore interpunctione. **57.** ἐν βένθεσσι. **58.** ἔνδειξε. **60.** καί ῥά μιν (sic).

61. servat ἄμπαλον c. gl. ἄλλον κλῆρον. agnitum a vetere scholiasta, Eustathio, reliquis libris et vett. editionibus. Contra hos omnes Boeckhius intulit ἀμ πάλον, argumenta adhibens, quibus nescio an hodie nolit uti. Tafelius cum Ahlwardio rediit ad vulgatam, afferens exempla ἄμπνευμα, ἀμπνοά, ἄνοδος Recte; poterat autem aptiora eligere, ut ξύμβολος apud Aesch. Pr. **496.** et opponere ἀνάπαλμος, si usitatum fuerit vocabulum (ac potest fuisse), minime significare repetitam sortitionem, sed repetitam vibrationem, chiromantiae causa, denique πάλος ut βόλος, abstracti, ut ajunt, notionem habere. Vereor potius, ut correctio ἀμ πάλον stare queat, quandoquidem in tmesi non solet ἀμ adhiberi. cf. Ol. XIII, **69.** ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί. N. V, **51.** ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον. N. IX, **8.** ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν. N. X, **90.** ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν. I. V, **59.** ἀνὰ δ' ἄγαγον. P. IV, **34.** ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας ξένιον. Vides, quam diligenter vitet concursum praepositionis cum substantivo. Atque ita ubique apud hunc poetam tmesis ea tantum ratione adhibetur, ut praepositio, cum ipsum sub-

stantivum antecedit, elisionem non patiatur, nedum iis locis id fiat, ubi propter sequentem consonantem mutanda littera consonans in praepositione.

62. *αὐξανομέναν.* **63.** *μήλοις* habet. **64.** *κέλευσε* et *λάχεσι* suprascr. *σύν.* **65.** *ἀνατεῖναι.* **66.** *πὰρ φάμεν.* **67.** *φαεννόν* servat. ib. *εἰς αἰθέρα.* **68.** *ἔσεσθαι.* **69.** *ἐν ἀληθείᾳ.* **74.** *τέκε.* ib. *ἔχοντι.* **80.** *κνισάεσσα.* **85.** *βοιωτῶν.*

86. *πελλάνα τ' αἰγίνα τὲ νικῶνθ' ἑξάκις.* Jungunt *νικῶνθ'* cum *ἔγνω μιν*, quod durissimum est, nec defenditur exemplis a Boeckhio allatis Ol. IX, **94.** XIII, **36.** aliis, nam post Πέλλανα iterum exspectatur nominativus: quum vero accentus et metrum Αἰγίνᾳ legi postulet, apparet poetam ad aliam convertisse structuram. Ni fallor, dedit: *Αἰγίνᾳ τε νικᾶν ἑξάκις ἐν Μεγάροισί τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον.* Interjectum *οὐχ ἕτερον* varietatem et majorem vim conciliat orationi sic simplicius instituendae: *λιθίνα ψᾶφος λέγει ἐν Αἰγίνᾳ τε καὶ ἐν Μεγάροισι νικᾶν ἑξάκις.* Facilius ad constructionem esset *Αἰγίνᾳ τε νίκας ἓξ ἕλεν.* **88.** recte jungit *τεθμὸν ὀλυμπιονίκαν.* **93.** *ἐραστειδᾶν.* ibid. vera est verborum conjunctio *χαρίτεσσιν ἔχει.* **94.** *μοίρα μιᾶ.* **95.** *ἄλλοτε* et *διαιθύσσουσιν.*

VIII.

Inscriptio: *ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ καὶ τιμοσθένεϊ παλαιστῇ καὶ μελησία ἀλείπτῃ.*

2 *ἀληθείας* c. gl. *οἱ μαχηταὶ ἠρώτων τοὺς μάντεις, οἱ μάντεις δὲ τὸν δία περὶ τῆς νίκης.* **8.** *ἄνεται* et *εὐσεβείας.* schol. adscr. *τελειοῦται τὰ αἰτήμα-*

τα καὶ ἕνεκα τῶν θελόντων νικῆσαι. Ad ἀνδρῶν gl. est τῶν μάντεων, quod verum puto. Dimidium veri intellexisse videtur Scholiasta, qui scripsit: τὸ φανερωθῆναι τὴν τοῦ Διὸς βουλὴν ἀνύεται εἰς χάριν τῶν εὐσεβῶς καὶ ὁσίως εὐχομένων καὶ λιτανευόντων, ὅπερ ἐστὶ τῶν μάντεων καὶ ἱερέων. Nimirum εἰς χάριν εὐσεβείας est: in gratiam piorum athletarum, pro quibus exta inspiciunt et preces fundunt vates ac sacerdotes.

10. στεφανηφορίαν. **15.** ἐκλάρωσε. **16.** γενε-
ὅς ζεὺς
θλίω· σὲ μὲν ἐν Νεμέα πρόφαντον. Solus Pal. B. interpolatus codex, πρόφατον, omnes reliqui, ut videtur, πρόφαντον cum schol. A προφαίνω Pindarus duxit adj. verbale πρόφαντον Ol. I, **116.** Alteram formam ne indidem derivemus, obstat analogia voc. ἄφαντος Ol. I, **45.** P. XI, **30**, cui opponas φατὸς Ol. VI, **37**, ἄφατος N. I, **47**, ὑπέρφατος Ol. IX, **70.** Si a φημὶ deducas, solum »praedictum« significabit, quod h. l. sensu caret. Ceterum πρόφημι poeticum vocabulum non est. Vides, adhuc locum in mendo cubare; nec restituetur metrum reponendo ex scholiasta et optimis libris πρόφαντον, quippe cui nusquam in hoc versu locum invenias. Sed medela in promtu: poeta dedit ἔκφαντον (cf. Hesych. s. v. ἔκφατον, φανερὸν): hoc lector, qui primae odae meminisset, in πρόφαντον mutaverit, incuriosus de metro, vel explicationis causa adscripserit in margine; ita factum, ut etiam loco suo moveretur adjectivum. Scribe, ceteris integris: Ζηνὶ γενεθλίῳ· ἔκφαντον σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ. Dissenius recte improbans Boeckhii

correctionem ὅς σ᾽ ἐν μὲν, alteram non multo meliorem lectionem defendit ὅς σὲ μὲν N., qua debilissimus trochaeus infertur; plane differunt vs. **20**, **42** et N. X, **65**.

23 πολλά. **24**. διακρινεῖ. **26**. παντοδαποῖς. **38**. κάππετον. **39**. habet ἀτυζομένω ψυχάς, ib. βάλλον. **40**. βοώσας (sic). **43**. κρονίου. Ita Ol. VI, **29**. ἅ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται. **45**. ἅμα πρώτοισιν. **46**. ὡς ἄρα. **47**. ἤπειγε. **48**. ἐπ᾽ Ἰσθμῷ ποντία habet. **53**. ἴσον. **54**. ἀνέδραμον cum gl. ἀνέφερον.

58. μάχαν de victoria dictum esse non potest, nec de certamine gymnico usquam habet Pindarus. Voluit κατὰ supplere Boeckhius, durissima constructione, Dissenius μάχᾳ scribere; etiam hoc insolite dictum esset. Requiritur ἀνδρῶν μέτα, cui aliquis addere poterat μάχῃ, vel μαχόμενος. cf. Nem. VII, **7**. καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς εὔδοξος ἀείδεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις Ipsa formula ἀνδρῶν μέτα est P. V, **94**. **59**. ἐκ παγκρατίου c. gl. ἐν παγκρατίῳ, ib. τὸ διδάξασθαί τοι. **60**. ῥαίτερον. **62**. κεῖνα δ' ἐκεῖνος.

68. ἐν τέτρασιν παιδων. Geminus locus est P. VIII, **85**. τέτρασι δ' ἔμπετες ὕψοθεν σωμάτεσσι κακὰ φρονέων (ubi Gott. schol. perperam adscripsit: ὡς ἄνευ κλήρου τέσσαρας παῖδας προκαλεσαμένου καὶ νικήσαντος). Inde nondum consequitur ἔφεδρον fuisse Aristomenem, et de Alcimedonte idem valet. Res haec est: duo, quatuor, octo, et sedecim athletae sine ephedro erant, quo autem plures convenerant,

eo majore labore et difficultate constabat corona: inter sedecim nou nisi quatuor victis adversariis dabatur praemium. Paria enim singulis vicibus dimidio imminuebantur, ex primis sedecim octo, ex his quatuor, ex his denique duo relinquebantur, quorum alterutrum vinci oportebat. In ceteris athletarum numeris aut imparibus, aut certe impari numero dividendis necessarius erat ephedrus, sed diversis rationibus: si tres essent, tertius, alterutro devicto, pugnam inibat cum reliquo, si quinque, quintus cum eo, qui ex duobus paribus victor superstes esset, si novem, idem obtinebat, eo majore ephedri felicitate, quo pluribus certaminibus fatigatus esset victor. Sin sex essent congressi, ephedrus tum demum exstitit, quum tres devicti loco cesserant, et unum par relictum erat, ex quo qui superior prodiret, jam conserebat pugnam cum ephedro. Is igitur duo certamina, non unum modo subibat, neque alia res erat in septem, ubi primum sex, deinde quatuor cum accedente vicario, denique duo pugnabant, abesse autem in ultimo certamine poterat ἔφεδρος, si in penultimo victus esset; etiam in decem bis oportebat illum pugnare; in duodecim vero duobus certaminibus exantlatis dabatur ei requies, dum confligebant duo reliqui, ultima autem commissio erat victoris cum illo, tertium pugnante. In reliquis numeris sufficiet signis vulgaribus uti: **11** athletae sic ordinabantur: **10**, **6**, **2**, **2**: hoc est: ephedrus primo et tertio loco vacabat certamine, in tredecim **12**, **6**, **4**, **2**, in quindecim **14**, **8**, **4**, **2**, hoc est: ἔφεδρος vacabat in prima commissione. Haec explicatio si vera sit, conciliabimus Aeschylum Choeph.

856. *τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν* cum Juliani loco ep. pro Argiv. p. 317. *καθάπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γίγνεται, ὁ τοῦ πολλὰς ἀνελομένου νίκας κρατήσας ἑνὸς περιγενόμενος οὐδὲν ἔλαττον δοκεῖ κἀκείνων γεγονέναι κρείσσων, οἳ προσεπάλαισαν μὲν οὐδαμῶς αὐτῷ, τοῦ κρατηθέντος δὲ ἥττους ἐγένοντο*, nec offendemus amplius in verbis scholiastae ad Nem. IV, 155. *ἔφεδρος οὖν τοῖς ἐχθροῖς ὁ ἐφεδρεύων καὶ ἐπιτηρῶν. ἀθλητικὸν δὲ τὸ νόημα* (scr. *ὄνομα*) *οἷον ἀντὶ τοῦ δυσκαταγώνιστος. προκεκληρωμένοις γὰρ καὶ προκεκμηκόσι τοῖς προηγουμένοις πρὸς ἀλλήλους ἀκοπίατος ἐφέστηκε.* Recte removere videtur Krause (Olympia p. 116) Boeckhii opinionem, decertandum fuisse ephedro cum quatuor victoribus, si ipse esset nonus athleta, monens tum obstare Lucianum Hermotim. 40. dicentem *οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι*, quandoquidem ephedrum, cum ad quartum accederet athletam, qui interea vires collegerat, plane fractum futurum fuisse liquet.

70. *ἐνέπνευσε.* 73. *ἅρμενα πράξας.* 78. habet *κὰν νόμον*, ut dedit Boeckhius, non *κἂν νόμον*, ut idem putat, deinde *ἐρδόμενον*, pro quo libenter reposuerim *ἐρδομένων* cum Hermanno. 81. *ὀφίων.* 83. habet *ὅν σφι ζεὺς γένει.* 85. *ἔργα θέλοι.* ib. *ἀπαλάλκει.*

IX.

Inscriptio: *ἐφαρμόστῳ ὀπουντίῳ παλαιστῇ.*

8. *ἄλιδος.* 9. *βέλεσσι.* 10. *ἔδνον.* 13. *πυθῶ-*

να. cf. not. ad Ol. VI, 37. ib. *εφάψη.* 15. *αινήσαις* (sic).

18 — 20. Quum spondeus in omnibus ceteris strophis octavum versum (*ἀκρωτήριον*) inchoet, non credibile est, in hac sola trochaeum a poeta fuisse admissum. Codex noster cum multis habet *θάλλει δ' ἀρεταῖς ἶσόν τε κασταλία παρ' ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον.* Scholiastae veteres haec praebent: *βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νικης ἡ Ὀποῦς ἔν τε τῇ Κασταλίᾳ* (scr. *Κασταλίας*) *πηγῇ ἐν Πυθοῖ καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ* (scil. *πηγαῖς*) *τουτέστιν ἐν Ὀλυμπίᾳ κτέ.* Alius: *θάλλει ταῖς ἀρεταῖς τῆς Κασταλίας, ἀντὶ τοῦ τῆς Πυθοῦς.* Uterque igitur ignorat lectionem *ἴσον*, et legit *Κασταλίας* posterior, quod autem prior *πηγῇ* adjecit, suspicionem movet, genuinam lectionem esse *κράναν.* Tertius haec adscripsit: *τὸ δὲ ἴσον ἀντὶ τοῦ κοινῶς. παρά τε τὸ ἴσον ῥέεθρον Κασταλίας καὶ τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ.* Inde id saltem discimus, poetam eadem usum esse praepositione, ceterum *ἴσον* ipsum ex glossa natum videtur, relatum ad *παρὰ*, quod semel positum et ad *κράναν* et ad *ῥέεθρον* pertineret. Confusa verba sic compone: *ἴσον παρά τε τὸ ῥέεθρον Κ. κτέ.* Quod Boeckhius dedit *ἔν τε Κασταλίᾳ* non solum metro reliquarum stropharum adversatur, sed etiam syntaxi Pindaricae, ille enim fluviorum nominibus non addit *ἐν* notione propinquitatis. Denique vides, nunc verum evadere vatem Heynium annotantem h. l. »Pauwius hic elegantius legi arbitratur *Κασταλίαν.* Jam alius veniet et profitebitur se malle *Κασταλίας* ut ad *ῥέεθρον* referri possit.« Scribe nunc mecum:

θάλλει δ' ἀρεταῖσι
κράναν Κασταλίας παρὰ
'Αλφεοῦ τε ῥέεθρον.

Dictum κράναν Κασταλίας παρὰ ut P. I, 67. 'Αμένα παρ' ὕδωρ.

21. κλειτὰν. 30. ὄπασαν. 31. habet ἐγένοντ' ἐπεὶ ἀντίον, cum ceteris codd. primae familiae et altero scholiasta, ac confirmatur N. I, 25. ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον. 32. χερσί. 34. ἤρεισέ τε. 35. ῥᾶβδον. 36. habet ᾳ. 39. ῥίψον 46. παρνασσοῦ. cf Buttm. Ausf. Gr. I, 86. 47. ἄτερ δὲ. 51. tenet οἶμον. gl. suprascr. ὦ πίνδαρε κίνει ὕμνων αὐτοῖς ᾠδήν. ad αἴνει: ἔα τὴν ιστοριαν ταύτην τὴν παλαιὰν καὶ ἀποδέχου μὲν οἶνον παλαιόν. ad 53. λέγοντι ἐνταῦθα ἣν παρητεῖτο ἱστοριαν, ἐκ περιουσίας διηγεῖται. 56. ἄμπωτιν c. gl. ἀνάποσιν, ξηρασίαν. 59. κοῦροι κουρᾶν καὶ φερτάτων κρονιδᾶν et ἰαπετεονίδος. 63. ἔνεικε. 65. ἔχε. 68. ἐκάλεσε. 71. ὤπασε λ. 73. οἱ καὶ πισᾶται. 78. ἀλίαισι. 79. ἔβαλε. 81. βιατὰν καὶ νόον. 82. ἐξ οὗ θέτιος γόνος οὐλίῳ νιν. 84. ταξιοῖσθαι. 89. ἤλυθον. 92. δύο. 95. habet οἷον δ' ἐν. 101. ῥίξας. 103. πέλανα. 106. ἀγλαΐαισι. 110. ὤρουσαν ἀνελέσθαι. cf. N. VII, 56.

103. Omnino restituatur, quod in nostro est, ἄνευ δὲ θεοῦ, altera lectio ἄνευθε θεοῦ ex dittographia manifesto orta est. ib. σεσιγαμένον οὐ σ. 115. tenet recte σοφίαι μὲν αἰπειναί. cf. Nem. I, 25. Ol. VII, 35, ubi τέχναι plurali numero eadem fere notione. 119. ὀρῶντ' ἀλκάν. αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ὀϊλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν. Hermannus ad Eur. Iph.

A. **1127.** corrigit ὁρῶν τ᾽ ἀλκὰν Αἰαντέων ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε β. Inde accipio Αἰαντέων, muto autem δαιτὶ ὅτ᾽ Ἰλιάδα adhibita synizesi, et servato ὁρῶντ᾽.

XI. (X in codd.)

Inscriptio: ἀγησιδάμῳ λοκρῷ ἐπιζεφυρίῳ παιδὶ πύκτῃ.

3. ἐμᾶς γέγραπται. ib. σὺ θυγατὴρ. **8.** tenet ἐμὸν. ib. καταισχύνει.

9. Nondum animadversa fuit lectio cod. hujus γε τόκος, quum Boeckhius Notas criticas scribebat, sero cognitae in Expl. ad h. l. fecit mentionem, nec probans, nec attendens ad lemma ὅμως δέ γε λῦσαι δυνατός, sed praeferens Hermanni, sane elegantem, conjecturam τόκος ὀνάτωρ. Attamen ea non utemur, quia ex cod. scriptura sensus sane optimus existit: tamen poterit acerbam vituperationem quidem usurâ virorum diluere nunc, ubi calculum volutatum unda carminis mei proruet, atque (ubi) in amicorum gratiam communem rationem persolvemus. Interrogatio recta non ferenda in enuntiato, cui ὅπα praefigitur, nec nostro loco apta, quia tum responsio non ita fieri potest, ut hîc vs. **13.** νέμει γὰρ ἀτρέκεια. Particula significationem temporis altero versu (**11**) habet, si scholiastam aliquem veterem audis: νῦν τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων μέμψιν κατακλύσει ὁ ὕμνος ὡς ψῆφον κῦμα, ὅταν τὸν κοινὸν λόγον, τουτέστι τὸ ποίημα πρὸς χάριν ἀποτίσωμεν. Etiam in nostro cod. priori ὅπα superscr. καθὰ, posteriori ὅταν. Atqui durissimum sit, illam tam brevi intervallo repeti-

tam diversa legi notione. Verti »ubi«, cf. Nem. III, **24**. Quemnam dicit locum? Locros, arbitror, Epizephyrios, urbem maritimam, quo cum pervenerit hoc carmen, lapillum auferet unda. *ἀνδρῶν* (cod. *θνατῶν*) noli ad *ἐπιμομφὰν* referre, dicuntur choreutae, cf. P. V, **22**. *δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων*, P. X, **6**. *ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα*. Itaque vs. **9**. conjunxi *νῦν* cum superioribus, nec admisi scholiastarum explicationem, qui extrinsecus subaudiendum putant *ἴδωμεν*, *θεωρήσωμεν*. Vs. **11**. *λόγος* est summa pecuniae debitae.

10. *κατακλύσει*. **15**. *κυκνέα* (sic). **17**. *ἐν ὀλυμπία νικῶν*. **18**. *ἰόλᾳ*.

21. *θήξας δὲ καὶ φῶτ' ἀρετᾷ ποτὶ πελ. ὥρμησε κλέος*. Verum est *ὥρμασε*, quia non generaliter loquitur, pertinent enim haec ad Agesidamum et Ilam. Ceterum locus corruptus est, cum *φύντ' ἀρετᾷ* minime tolerari possit ea notione, qua vulgo accipiunt, quod sentientes scripserunt quidam grammatici *φῶτ' ἀρετᾷ* et *καὶ* pro *κε*. Scilicet eos fugit, *ἀρετᾷ* glossema esse vocis *φυᾷ*, latentis in *φύντ'*, quod occupavit sedem alius nunc perditi. Suspicor, a Pindaro scriptum fuisse: *θήξαις δὲ φυᾷ κρατερὸν ποτὶ πελώριον ὥρμασεν κλέος*. cf. Ol. IX, **107**. *τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν*.

23. *τινὲς παῦροι*. **24**. habet *ἔργων*. **25**. *σήματι* et ib. *ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον*.

26. *βωμὸν ἑξάριθμον ἡρακλέης ἐκτίσατο*. Duo habet cum aliis optimis bod. glossemata, quibus quid faceret nescius Triclinius intrusit foedissimum illud *βίη ἡρακλέος* lepidam adscribens notulam in Mosc. B. ser-

vatam: οὕτως ἄμεινον γράφεσθαι. βίη ἡρακλέος. οἱ γὰρ γράφοντες ἕτερον οὐκ ὀρθῶς γράφουσιν. Imposuit Graeculus Pauwio et Heynio, qui Aldinae cum Palatino concinenti tribuit h. l. textum ex scholio interpolatum, Boeckhius similiter de eadem lectione judicat »vetustum hoc glossema videtur ex Ol. V, 5. petitum, quod vel ante schol. vet. invaserit libros.« De βωμὸν, sive ut rectius Gott. βωμῷ, assentior, fuerat jam in textu, quum illi antiquiores adscripserunt: τὸ μνῆμα τοῦ Πέλοπος τὸ αὐτὸ τῷ βωμῷ, οὐ γὰρ ἑτέρωθι μὲν ὁ Πέλοψ, ἑτέρωθι δὲ ὁ βωμὸς, ἀλλ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χωρίον ἐστὶ σῆμα καὶ βωμός. cf. ipsum Pindarum Ol. I, 93. Vides βωμῷ explicationis causa additum; poeta dederat σάματι, interpres altera voce significabat αἱμακουρίας quotannis in sepulcro Pelopis celebratas. Veniamus ad ἐξάριθμον, quod veteres scholiastae cum βωμῶν (sic enim exhibuerunt) conjungendum esse statuerunt: ὅντινα ἀγῶνα πλησίον τοῦ ἀρχαίου σήματος καὶ τάφου ἐξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα ἱδρύσατο καὶ κατεσκεύασεν Ἡρακλῆς — magnopere errantes, suoque errore nocentes lectioni verae. Nam ἐξάριθμον ad ἀγῶνα pertinet, qui, Pindaro ipso auctore, sex generibus tum constabat, stadio, lucta, pugilatu, quadrigis, jaculo, disco. cf. infra 67 — 75. Restituenda igitur optimorum librorum lectio ἐξάριθμον Ἡρακλέης, qua ratione exulabit ἐκτίσατο, alterum glossema, reliquus enim non nisi iambicae voculae locus facile inveniendae: scribatur ἔθηχ' ἐξάριθμον Ἡ. cf. si opus est, fragm. 252. τιθεμένων ἀγώνων. Ol. III, 23. ἀέθλων κρίσιν καὶ πενταετηρίδα θῆκε.

30. habet ἀέκονθ'. 31. δάμασσε κἀκείνους.

33. ἥμενον gl. καθήμενον consentientibus scholiastis, e quibus alter haec annotavit: στρατὸν Τιρύνθιον ἤτοι Ἀργεῖον καθήμενον ἐν ταῖς κοιλάσι τῆς Ἤλιδος ἐπόρθησαν, ἀντὶ τοῦ ἔφθειραν. alter vetustior: πρώην ποτὲ τὸ στράτευμα αὐτοῦ τὸ ἐκ τῶν Ἀργειων ἐν τῇ πόλει τῶν Ἠλείων καθεζόμενον ἐπολέμησαν (scr. κατεπολέμησαν) αὐτοὶ, οἱ ὑπερήφανοι παῖδες τῆς Μολιόνης. Alius ex recentioribus verbis καὶ κείνους deceptus esse videtur, ut scriberet v. 28: συμμαχοῦντες οὗτοι Αὐγείᾳ ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἤλιδος λοχήσαντες τοῦ στρατοῦ τὸ πλεῖστον διέφθειραν. Verum spectat illud καὶ ad δάμασε. Pausanias de Molionidarum insidiis nec II, 15, nec V, 2. quidquam habet, silet etiam Apollodorus II, 7, 2. Conjecturae ἡμένω, quam Thierschius proposuit, tempus verbi obstat, et Pindarus, si id voluisset, poterat scribere ἐκ λόχου, ut Nem. IV, 60. Cogita potius exercitum Herculis ita inclusum fuisse convallibus Elidis, ut nullum daretur effugium, atque sic ad internecionem usque conciderentur.

43. ἀβουλιαις, ut lemma schol. cf. P. III, 13. ἀμπλακίαισι φρενῶν. Aesch. Ἑπτ. 750. ἀβουλίαις ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. Etiam N. IV, 37. duo codices ἐπιβουλίαις, consentiente uno scholiastarum. 44. ἀντιάσας. 46. λαίαν suprascr. gl. λεῖαν. 48. κύκλῳ δάπεδον θῆκε. 52. νώνυμος gl. ἀνώνυμος. 56. ἀλάθειαν habet. 57. πρόσω.

64. ἔλαβε στέφανον. Sic unus noster, rectius puto, quam ἔλαχε, quamvis hoc tueantur schol. cf. supra v. 23. ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.

Alibi poeta genitivum praefert de praemii consecutione, cf. l. VII, **64.** ἔλαχεν Δωρίων σελίνων, nec refragatur N. X, **27.** **65.** ποσί τε.

66. ἀγώνιον εν δόξαν θέμενος εὖχος. Alii ἔνδοξαν, neque ignorarunt schol. explicantes: τὸ ἀγώνιον εὖχος δόξαν θέμενος καὶ ἔργον καθελὼν αὐτό, nec interpolator Moscoviensis (B) qui judicavit: *οἱ γράφοντες ἐν δόξαν οὐ καλῶς γράφουσιν.* At ἐν δόξᾳ habent libri a recentioribus correcti, veteres consentiunt in ἐν δόξαν. Utrumque aegre explicabis, nam ἐν δόξαν θέσθαι, »apud animum constituere« non admittit syntaxis verbi, ἐν δόξᾳ autem si accipias pro ἐνδόξως, vertens cum Dissenio: »ludicram gloriose sibi parans victoriam«, moleste junges εὖχος ἐν δόξῃ, quasi etiam sine gloria reportari possit victoria ludicra. Jam inspice mecum scholiastas. Ad lemma ἀγώνιον εὖχος καθελὼν legitur ἄδοξον θέμενος. τὸ ὑπερβατόν· ἀγώνιον εὖχος καθελὼν τὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ καὶ τὴν νίκην, τὴν αὐτοῦ εὐχὴν ἔργῳ ἀποβαλών (scr. καταβαλών), et noster codex ad εὖχος: τὸ καύχημα τοῦ ἀντιπάλου ἐν νίκῃ καταβαλών. Nil tamen verba Pindari habent, quod per ἄδοξον, nil quod per ἀντιπάλου explicari possit, quamquam sine antagonistae mentione vix intelligatur ἔργῳ καθελών. Ut jam liceat aliquid audere, adjectivum μεταμώνιος sumo compositum ex μετὰ et ἀμώνιος, quod docent loci comparandi H. Il. δ. **363.** et Od. θ. **409**; simplex autem ἀμώνιος, quod nusquam legitur hodie, huic nostro loco vindico. Quamquam Hesychius novit μωνίη· ὀλιγωρία et μωνιόν· μάταιον ἀχρεῖον. Verum ille videtur ἀμώνιον jam depravatum invenisse. Victor reddit vana, quae

speraverunt adversarii, pro quibus vota nuncupaverunt. Si dederit Pindarus *ἀμώνιον*, non male explicuit scholiasta per *ἄδοξον*, excidit enim optata gloria, qui vincitur. Id glossema in textum est illatum, fortasse jam corrupta lectione genuina, itaque *ἀγώνιον ἄδοξον θέμενος εὖχος* cum non intelligeretur, scripserunt *ἔνδοξον* vel *ἔνδοξα θέμενος*, quod unus veterum exponit his verbis: *ἀντὶ τοῦ ἔνδοξον νομίσας τὸ νικῆσαι, τουτέστι συλλαβὼν τὴν εὐχὴν ἢ καύχημα ἀνταγωνιστοῦ, καθελὼν διὰ τοῦ ἔργου.* Unde porro illi *ἀνταγωνιστὴν* habent, quem certe in *καθελὼν* non invenerunt? Nimirum glossa expulit aliud vocabulum, quod significavit adversarios, puto *ἄλιξιν*. Compara N. V, 45. *ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ*, et vide dativi causa N. I, 58. *παλίγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.* Legemus igitur *ἀμώνιον ἄλιξιν θέμενος εὖχος ἔργῳ καθελών.*

67. *εὐθύτονον* et ib. *στάδιον.* Utrumque facile natum ex *σταδίου εὐθὺν τόνον*, quod habet Dissenius. Quae autem ille de locutione *ἀριστεύειν στάδιον* annotavit, inutilia sunt, quia haec constructio prava est, et jungi debet *σταδίου εὐθὺν τόνον* cum *τρέχων.* conf. Ol. XIII, **29.** *πεντάθλῳ ἅμα νικῶν δρόμον.*

69. *ἷκε δὲ μαδίαθεν* et *τέγαιαν* c. gl. *πατρίδα.* **70.** *δὲ φέρε.* **73.** *σᾶμ' ἁλιρροθίου* c. gl. *τὸ σῶμα* et *ὁ ἁλιρόθιος.* **74.** *ἄκοντι δὲ φρ.* Nondum persuasit Boeckhius, ut satisfaceret mihi correctio *ὡλιροθίου.* Recte monet Heynius, omnes turbas dedisse glossam ad *Σᾶμος* adscriptam, qua Semum Halirrhothii filium

fuisse notatum fuisset; male tamen ille in correctione ἀείδετο acquiescens. Suspicor excidisse unum alterumque vocabulum cum particula δὲ, cujus sedes in codicibus non est certa. Aliquot enim plane omittunt, alii post ἀκοντι collocant, alii commutant particulâ καὶ (κἄκοντι) non recte, ut ex comparatione superioris enumerationis patet.

76. παρέθηξε. 77. ἔφλεξ' εὐώπιδος. 81. καὶ νῦν. 89. εὐκλεεῖ. 90. ὥστε. 91. νεότατι τοὔμπαλιν. ib. φιλότατι νέον. 92. ὁ πλοῦτος. 95. καλὰ μὲν ἔρξας. 97. ἀδυεπὴς λύρα. 98. ἀναπλάσσει χάριν. 99. habet τρέφοντι. 101. habet μέλιτι εὐάνορα, et deest particula post ἐρατὸν. 105. χειρὸς. 109. ἅ ποτ' ἀναιδέα γαννυμήδει θάνατον ἀ.

X. (XI in codd.)

Inscriptio: τῷ αὐτῷ τόκος.

2. ἔστι δ' οὐρ'. 4. habet πράσσοι. 6. τέλλεται c. gl. ὑπάρχουσι. Cum iis facere non possum, qui τέλλεται ad sequentia tantum pertinere statuunt, quia sic nimis nudum destituitur illud μελιγάρυες ὕμνοι, ad quae verba ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων per appositionem referenda sunt, nec licet supplere εἰσί vel γίγνονται. Junge potius: εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι τέλλεται (qui sunt) ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων.

7. habet ἀφθόνητος. 8. ἔγκειται. ib. τὰ μὲν, ἀμετέρα. sic distinctum. 10. om. ἐσαεὶ. 17. ὦ μοῦσαι. 18. μὴ δ' ἀπ. 19. αἰχμητὰν. 20. interpunctum post ἐμφυές.

XII.

Inscriptio: *ἐργοτέλει*.

1. *ψὲ λίσσομαι*. 2. *ἡμέρα εὐρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει*. 7. *σύμβολον* c. gl. *σημεῖον πιστόν*. 9. *τετύφλονται φράδαι* (sic). 12. *προσάμειψαν χρόνῳ* c. gl. *ἠλλάξαντο τοῦ πήματος*.

XIII.

Inscriptio: *ξενοφῶντι κορινθίω σταδιοδρόμω καὶ πεντάθλω νικήσαντι τὴν οθ. ὀλυμπιάδα*.

1. *τρισολυμπιονίκαν* c. gl. *πολυνίκην*. 3. *ξείνοισι*. ad *γνώσομαι* gl. est *φανερὰν ποιήσω*. 4. *ἰσθμίου* gl. *τοῦ τιμωμένου ἐν τοῖς ἰσθμίοις*.

6. *κασιγνήτα τε* suprascr. η vulgari terminatione, ut solet in hoc codice. Glossographo huic assentior, quum *κασιγνήτα* non habet dualem, nec praetulerim pluralem *κασίγνηται*, notus enim erat auditoribus Horarum numerus, et sequitur statim in omnibus libris *ἀσφαλὴς Δίκα*, quod recens scholiasta explicuit: *ἡ ἀσφαλὴς ἀντὶ τοῦ ἡ ἀσφαλείας ποιητική*, otiosius autem est hoc epitheton, si vocabulo *βάθρον* addas, quum *βάθρον* per se debeat esse *ἀσφαλὲς*, ut ait idem schol. *τὸ βάθρον, ἤγουν ἡ ἀσφάλεια τῶν πόλεων*, denique voluit poeta arctius jungere *Εὐνομίαν* et *Δίκαν*, Hesiodi exemplo Theog. 901. *Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν*. Ad *ὁμότροπος* in cod. gl. est *ὁμόζυγος*. Fugit recentes interpretes h. l. scholiastae veteris annotatio: *ἐν ταύτῃ τῇ Κορίνθῳ, φησὶν, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη*. Fortasse hoc verum, quia inter cives

pax est, ubi leges valent et justitia. Ad v. ταμίαι gl. legitur παροχεύτριαι, quod lexicis adscribendum. ib. εἰρήνα.

9. ἀλεξεῖν, quam formam Buttm. Ausf. Gr. II, 70. fortasse quia ex solis innotuerat editionibus, ut parum confirmatam rejicit. 14. ἐμὶ δὲ. 15 ἀέθλοισι. 17. σοφίσματα. πᾶν. Ad πολυάνθεμοι legitur gl. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔαρος καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθηρῶν. ad βοηλάτᾳ: βοῦς ἐλαύνοντι. 20. ἔντεσι et τίς γάρ. 21 βασιλῆα διδυμον ἐπέθηκ'. recte, modo scribatur βασιλέα. 22. αἰχμῆσιν ἀνδρῶν. 24. habet ἀφθόνητος. ib. ἔπεσσι. 29. δρόμον ἀντεβόλησε. 30. θνητὸς. 32. ἰσθμιάδεσσι. 34. θεσσαλοῖο ἐπ' ἀλφεοῦ. 35. ῥεέθροισι. 37. διαύλου τ' ἁλίῳ. 38. ταὐτοῦ. 40. ποτιδᾶνος τεθμοῖσι. 41. τέρψιές γ' ἔψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί. Ex stemmate a scholiasta servato libenter restituo cum Schmidio Τερψίᾳ et 'Ερітίμῳ, non tam promtus ad ἔψοντ' permutandum Bothiana lectione ἕσποντ'. Dicit enim Pindarus, si velim Isthmiacas victorias hujus gentis canere, longiora erunt carmina, praesertim si Terpsiam et Eritimum addemus. Hic est sensus adj. μακρότεραι, ut Nem. X, 45. χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς. Adde I. V, 53. P. IV, 247. N. IV, 33. Praeterea ait mox vs. 45. ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον

47. ἐγὼ δ' ἴδιος. Scholiasta vetus haec adscripsit: ἐγὼ δὴ οὖν. οὐχ ὡς ἀλλότριός τις, ἀλλ' ὡς ἴδιος καὶ κοινὸς ἐν ὑμῖν κτέ., unde conjicias, fuisse olim ἐγὼ δ' ἄρ' ἴδιος. Quid autem sibi velint haec ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς, diversis rationibus explicatum est; no–

bis videtur poeta nonnisi de arte sua loqui, quae etiam in vulgari argumento propriam suam viam sectetur, tamquam navis *ἰδιόστολος*, cf. P. III, 2. *εἰ χρεὼν τοῦϑ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὔξασϑαι ἔπος.* Quod enim putant *ἴδιος* privatum hominem, *κοινὸν* (*τὸ*) rempublicam Corinthiorum significare, non meminerunt victorias Olympicas minime *ἰδίαν* sed *κοινὴν εὐτυχίαν* esse, quam ob rem transitus non probabilis, quem fingit Dissen: »ego vero, qui cum privata merce in publico argumento vectus sum, nunc prudentiam celebrans majorum et fortitudinem bellicam non mentiar de Corintho.« Jam intelliges, cur dixerit Pindarus *οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνϑῳ.* Ita enim nova loquetur de hac urbe, ut non desciscat a veritate.

49. *ἡρώαις ἀρεταῖς.* **50.** *ἀμφὶ Κορίνϑω οὐ.* Haud dubie haec lectio nata ex terminatione superscripta, poterat enim genitivus quoque usurpari, cf. Ol. XII, 8. **51.** *αὐτᾷ.* **52.** *προσπολοις* **56.** *φίλω γένει.* **57.** *κομίζοντες* habet gl. *ϑέλοντες κομίσασϑαι.* **59.** *ἄστει.* **62.** *ἔπαϑε.* **65.** *εὔδεις*; ib. *δέχευ.* **66.** *δαμαίω μιν.* **68.** *κνώσσοντι καρϑένος τόσσα.* **69.** *ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρϑῶ π.* **70.** *παρακείμενον.* **71.** *εὗρε.* **72.** *δεῖξέ τε* et *ὡς τ' ἀνὰ β.* (sic). **73.** *νύκτ' ἀπ' ἐκείνου χ.* **76.** *ἐνυπνίω δαὶ τάχιστα*, ut Par. A. Alii ex melioribus, Gott. Aug. B. Vat. *δὲ τάχιστα.* An dedit Pindarus *δ' ᾇ τάχιστα*, ut Ol. VI, 23. *ᾇ τάχος?* **78.** *κραταίποδ' ἀναρύη γαιαόχω* cum gl. *ϑυσίαν ποιῆται.* **79.** *ἐγγὺς* pro *εὐϑὺς.*

80. *τελεῖ δὲ ϑεῶν δ.* cum optimis libris, agnoscuntque particulam scholiastae. Ibidem *κούφαν* ma-

lim jungere cum ἐλπίδα. cf. Soph. Antig. 615. ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν, πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων. Simonid. ap. Schneidew. Delect. 102. θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης, κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ. Etiam Pindarus κενεᾶν ἐλπίδων N. VIII, 45. et ταχείας ἐλπίδας P. I, 83. habet. Glossa in nostro cod. est ἐλαφρὰν, εὔκολον. ib. κτῆσιν pro κτίσιν.

83. ἔπαιζε. 84. σὺν δ' ἐκείνῳ. 86. βάλων (sic). 88. ὀλύμπω et ἀρχαῖαι δέχονται. 92. μοίσαισι. ib. εἴκων c. gl. ἑκών. 93. ὀλιγαιθίδαισι τ' ἔβαν. 95. δ' ἀμφοτέρωθεν ἀδυγλ. (sic). 99. τὰ τ' ἐσσόμενα Sane non necessaria particulae mutatio. 101. εἰ δαίμων ὁ γ. ἕρποι, διὶ τῶτ' ἐνυαλίῳ c. gl. τινί. 102. παρνασσία.

103. ἐν ἄργει δ' ὅσσα consentientibus optimis libris, et scholiasta, qui scribit ὅσα τε ἐν Ἄργει δὲ καὶ ἐν Θήβαις ἄλλα. ib. ὅσσα τ' ἀρκάσιν ἀνάσσων. Hermannus scribit ἀνάσσοι, obsequentibus omnibus praeter Tafelium, qui recte monet, exemplum ex Nem. VIII, 40. αὔξεται δ' ἀρετὰ χλωραῖς ἐέρσαις, ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει minus esse aptum. Offendet tamen in ἀνάσσων, quod idem V. D. tueri conatur, quicunque attenderit ad hanc compositionem: ἄναξ ἀνάσσων Ἀρκάσι βωμὸς Λυκαίου. Ara illa, in summo monte collocata, unde in maximam Peloponnesi partem prospectus patebat, montem quasi tenebat: itaque magnifice dicitur a poeta βωμὸς esse ἄναξ Λυκαίου. Hoc explicabat aliquis adscripto ἀνάσσων, quod interpretamentum sustulit genuinam Pindari manum. Is scrip-

sisse potest ὅσα τ' Ἀρκάσιν ἄθλοις, aut ἅτ' ἐν Ἀρκάσιν ἄθλοις. Hermannum, cum ἀνάσσων corrigeret, metri causa Ἀρκάσιν mutare oportuit; dedit Ἀρκάς. At sic βωμὸς nimis multis oneratur epithetis.

105. πελλάνα Ad totam hanc enumerationem τὰ δ' ἐπ' ὀφρύι Παρνασίᾳ — Εὔβοια supple μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν.

109. ἀλλὰ κ Accipio Pauwii ac Boeckhii inventum ἄνα, sed dissentio ab eorum explicatione, quum vocativum esse dicunt: mihi imperativus est (cf. Eur. Troad. 98). Pindarus, ut jam scholiasta vidit, se ipsum alloquitur: εἶπε τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν παρακελευόμενος ἐκδραμεῖν ἀπὸ τούτων, καὶ καταπαῦσαι τὸν ὕμνον. Sensus igitur est: Surge aliquando, ut pernici pede declines molestiam longioris praedicationis (ut P. I, 81. καιρὸν εἰ φθέγξαιο, μείων ἕπεται μῶμος ἀνθρώπων). Post ποσὶν plena esse debet interpunctio, nec potest jungi ἄνα Ζεῦ τέλει', inserto infinitivo ἐκνεῦσαι, quippe exempla a Boeckhio allata habent omnia infinitivum vocativo Ζεῦ postpositum, vide inprimis Hom. Od. ρ. 354. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι. Pind. P. I, 67. Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων. In Pindari carminibus ἄνα bis occurrit, praefixa interjectione ὦ, P. IX, 42. XII, 3, qua ratione ambiguitas vitatur. Ut ad nostram explicationem redeam, solet poeta sic ἀσυνδέτως orationem ad aliud argumentum convertere, e. g. Ol. IX, 38. ib. 86, solet etiam in fine epiniciorum sui facere mentionem, ut Ol. I, VI. P. II. N. VIII. IX. J. III. V. VI.

110. *Ζεῦ τέλειε, αἰδῶ τε δίδοι.* Dissenius vertit: »Jupiter perfector, modestiam da«, et annotat haec: »Commoda admonitio post tantas laudes, ut saepe apud Pindarum. Ceterum alius fortasse apertiores preces pro futura victoria exspectaverit, frustra; dictum de ea, quantum satis; nunc maxime Pindaricus hic exitus.« Miror, V. D. haud animadvertisse parum apte ita modestiam et futuram felicitatem una prece conjungi. Id incommodum vitavit Boeckhius, vertendo *αἰδῶ* reverentiam et honorem ab aliis habendum Oligaethidis. Sed tum quaeritur, cur addiderit poeta *τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν* de familia inprimis fortunata, cum jam supra precatus sit vs. **24**. *ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας — Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον.* Veram sententiam scholiasta perspexit, scribens *διδου οὖν μοι, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην* (bene Boeckhius emendat *τελεστικώτατε*) *τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἔστι τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι. ἀντὶ τοῦ· αἰδώσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον.* Nemo praeter Thierschium hunc monitorem audivit, qui totum locum sic vertit vernacule: O Herr, lass heraus auf leichtem Fuss, Helfer Zeus, mich wandeln. Gieb Scheu und Loos huldreicher Anmuth.

XIV.

Inscriptio: *ἀσωπίχω ὀρχομενιω σταδιεῖ παιδὶ κλεοδάμου νικῶντι τὴν ος' ὀλυμπιάδα.*

1. *καφισίων.* **2.** tenet *λαχοῖσαι* cum Schol. nec admittenda est correctio *λαχοῖσαν*, iis rationibus, quas bene exposait Tafelius. In antistropha vs. **13**. divisio vocabuli compositi in ipsa commissura nullam diffi-

cultatem habere videbitur reputanti, talia vel in pentametro tolerari. cf. Herm. Elem. D. Metr. Ep. p. **243.** **5.** σὺν γὰρ ὑμὶ τὰ τερπνά τε καὶ, ut Vat. **8.** σεμνᾶν. Si comparo antistropham, ubi omnes codd. cum schol. μελαντειχέα offerunt, commutandum videtur cum ἁγνᾶν, aut si quod aptius collocari potest h. l. epitheton. **9.** κοιρανέοντι. Dissenius κοιρανέοισιν, scripsit nimirum ἐλθὲ pro ἴθι in ant. Hoc scholiastae, illud codices agnoscunt. ib. τίμιαι. **13.** praebet ὦ πότνι' ἀγλ. quod in libro Vaticano exstare Boeckh. conclusit ex silentio Bekkeri. **15.** ἐπάκοοι νῦν c. gl. ἀκροαταὶ γενήθητε. **16.** ἐπ' εὐγενεῖ τύχᾳ. **17.** λυδίω γὰρ ἀσ. ἐν τρόπῳ, ἐν μελέταις τ' ἀείδων ἔμολον. **20.** μελαντειχέα. **21.** περσεφόνας ἐλθέ. **22.** κλεόδαμον et εἴποις. **23.** κόλποισι παρ' εὐδόξοιο.

PYTHIONICAE.

I.

Inscriptio: ὑπόθεσις πυθίων ἱέρωνι αἰτναίω ἢ συρρακουσίω ἅρματι πύθια.

5. αἰχμητὰν. 6. χαλάξας. 8. βλεφάρων. cf. ad Ol. III, 12. ib. κλαῖστρον. 11. ἐγχαίων. 12. om. κώματι κῆλα δὲ καὶ. 13. habet ἀτύζεται. 22. πηγαὶ. ib. ἀμέραισι 23. ὄρφναισι.

26 θαυμάσιον πυθέσθαι. Vulgatam lectionem προσιδέσθαι habet Gellius XVII, 10. Par. B. τι πυθέσθαι, alii, ut Aug. D. Par. A. Ven. F. θαυμάσιον ἰδέσθαι. Adjectivum θαυμάσιος apud Pindarum, si nostrum locum excipias, non occurrit, habet aut θαυμαστὸς aut θαυματὸς. Vide igitur, scripseritne poeta: τέρας μὲν θαυματὸν ἄντα ἰδέσθαι. cf. H. Od. ρ. 239. νείκεσεν ἄντα ἰδών.

31. ἐκύδανε. 32. ἀγγέλων.

35. καὶ τελευτᾶ φερτέρου νόστου τυχεῖν. Scripsit Ahlward: ἐ. δ' ἐν καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τ. 37. ἔσεσθαι στεφάνοισιν ἵπποις τε κλυτάν. cf Herm. Opusc. VII, 114.

39. Δάλοιο et Παρνασσῶ, suprascripta, tanquam glossemate, terminatione genitivi. Jota subscr. abest. 40. Herm. l c. proponit εὐανδροῦν, quo non opus est, cum idem jam sit in τιθέμεν εὔανδρον. Zeugma,

quod hic est, etiam Dissenium fugit, non scholiastam et Schmidium. 42. βιῆται. 45. μακράδε (sic) ῥίψας ἀμεύσασθ'. 46. ἤ κεν ἀνμήσειεν (sic). Pyth. IV, 54. idem ἀμμνάσει. 51. tenet cum ceteris ἀνάγκᾳ μιν. 52. ἔσανε.

ib. μεταλλάσσοντας. Quod Boeckhius et Dissenius pro hac lectione reposuerunt μεταμείβοντας, vereor, ut verbum vicissitudinem notans hic locum invenire possit. Varia conjecerunt VV. DD. Hermannus prius μέτα λύσοντας, nunc μέτα λάσοντας, probans tamen Wakefieldii conjecturam μετανάσσοντας. Malim μεταβάσοντας, in quod etiam anonymum Boeckhii amicum incidisse nunc video. Quidni sic scripserit Pindarus? Cf. Ol. I, 42. τότ' Ἀγλαοτριαίναν ἁρπάσαι δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν (scr. χρυσέαισί τ') ἀν' ἵπποις ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι. Minime ex glossa Hesychii: μεταμείβων. μεταλλάσσων consequitur, nostrum locum ab eo grammatico spectari.

54. πέρσε τελεύτασε τε πολλοὺς. 57. habet τὸν προσέρποντα χρόνον. 58. καὶ περὶ δ. 59. πείθεο. ib. χάρμα δέ. 60. ἐξεύρομεν. 62. ἔκτισε. 65. δωριῆς (sic subscriptum). 67. Ζεῦ τέλει' αἰεί δε (sic).
ει
68. βασιλεῦσι. 69. ἀγιστὴρ.

70. σύμφωνον ἡσυχίαν. Lege ex Aug. D Par. B. σ. ἐς ἁσυχίαν, confirmatur enim hoc scholiastae explicatione et exemplo P. III, 35.

η η
ib. δᾶμόν τε γ. 72. ὁ φοῖνιξ ὁ ταρσάνων (sic). 73. συρρακοσίων. 74. ὅ σφιν non improbandum, cf. P. II, 50. 75. δουλείας. ib. αἱρέομαι 76. ἀθηναίων.

77. δ' αἱρέω. Tota periodus ἀρέομαι πὰρ μὲν Σ. — τελέσαις multiplices interpretationes experta est, e quibus unice placet Boeckhiana. Quod Tafelius quoque perspexit, μισθὸς est h. l. de favore Atheniensium intelligendum, sed χάρις 'Αθαναίων non pugna s. victoria Ath., sed gratia. cf. P. III, 95. Et πὰρ Σαλαμῖνος (h. e. ex victoria Salaminia) ἀρέομαι 'Α. χ. μισθὸν dictum est, ut I. V, 57. ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου τρεῖς. Denique ἐρέω, pro quo Boeckhius velit ἐρέων, interrumpit quidem constructionem, at curavit poeta, ut ea tamen pateret, scribendo πὰρ μὲν — παρὰ δὲ, fortasse dedit etiam ἐν Σπάρτᾳ τ' ἐρέω.

78. ταῖσι μῆδοι κάμον. 79. πὰρ δὲ. ib. δεινομενέος τελέσσαις. 81. συντανύσσας. 83. habet ἐλπίδας. cf. Doederlein in Mus. Rhenan. 1829. p. 12. 85. habet οἰκτιρμῶν. 88. ἀμφοτέροισι. 90. ἥδεῖαν ἀεὶ. 91. ὥστε. 92. ἱστίον ἀνεμόεν πετάσας. ib. ὦ φίλε κέρδαισιν εὐτραπέλοις. ὀπισθόμβροτον καύχημα. 95. καυστῆρα. 98. δέχονται 99. ἀεθλων.

II.

Inscriptio: τῷ αὐτῷ ἱέρωνι ἅρματι.

7. τᾶς οὐκ. 9. χειρὶ διδύμᾳ. 10. αἰγλάντα (sic). scribe ἀγλάεντα, quod est in Ven. B. 12. ἵππειον. ib. εἰριβίαν superscr. primae syllabae εὐ. 13. ἐτέλεσεν. 14. εὐαυχέα, de qua lectione vid. Boeckh. not. crit. ib. ἀρετῆς. 16. χρυσοχαίτας. ib. ἐφίλησ'. 17. ποίτινος. Scholiasta videtur hac glossa: ἄγει δὲ ἑαυτὴν ἡ χάρις πρὸς ἀμοιβήν τινος ὑποστρεφομένη τῶν προϋπαρξάντων ἀσφαλεστάτων (an προσφι-

λεστάτων?) ἔργων, et ὀπιζομένη ἀντὶ τοῦ ἀμειβομένη, ἀνταποδιδοῦσα, ἐντρεπομένη non lectionem ποίνιμος respexisse, quod sumunt VV. DD. sed participium. Spiegelii correctio ποίνιμος facilitate sua decepit editores Pindari, non animadvertentes deesse objectum verbi ἄγει. Suspicor τίμιον (scil. τὸν εὐεργέτην) excidisse. cf. Pyth. VI, **19**. ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν, et Ol. II, **65**. παρὰ μὲν τιμίοις θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται αἰῶνα. v. Schub. ad Paus. II. p. XXIII. **20**. ἀσφαλῶς. **25**. εὐμενέσι. **26**. φρεσὶν, non quod exspectabat Boeckhius in Not. cr. φρασὶν. **27**. λάχοντο πολυγαθέος c. gl. θαυμαστοῦ Διός. **30**. ἔσχε, alii libri ἔχε, quod et ipsum bene habet, sed mutationi obstat Ol. I, **56**. **31**. ὅτι τ' ἐμφ. **34**. καθ' ἑαυτὸν. **35**. κακότητ' ἀθρόως.

36. ἔβαλον ποτὶ. καὶ τὸν ἵκοντ' c. gl. ἦλθον πρὸς τὸν. Igitur Heyniana explicatione usus est hic glossator. Tafelius sequitur Schmidii rationem, jungentis καὶ τὸν ποθίκοντα, Bothius ποτε καὶ τὸν ἑκόντ', assentiente Boeckhio et Dissenio. Videtur tamen aliud h. l. requiri, cum in antecedentibus significarit, suo quemque se modulo metiri debere, et nunc pergat: sane impermissa gaudia tori in calamitatem ingentem conjecerunt aliquando etiam — Quid jam afferatur? Si scribis καὶ τὸν ἑκόντα, pronomine notabitur Ixion, inque eo emphasis erit, non in ἑκόντ', quod quasi appositionis vice adjectum satis friget; neque καὶ τὸν placere potest, quia de aliis sua culpa miseris nondum locutus est Pindarus, sed de uno Ixione supra vs. **29**, neque Ixion malum sua sponte quaesivit, quum Junonem tentaret. Sententia generalis hoc loco fuerit ne-

cesse est, si *ποτὲ* a poeta profectum sit; ac tum *τὸν* stare nequibit. Quid multa? Participium desidero anapaestum efficiens, ex. gr. *φρονέοντ'*. cf. Eur. Med. **1296**. *ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ τότ' οὐ φρονῶν, ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην*. Vel prudentem malae libidines perdiderunt: atque ita Ixion convivio deorum honoratus, excidit tantis bonis ob pravum deae amorem. Tenor orationis tum erit, ut Ol. VII, **30**. *αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν*.

38. habuit *οὐρανιᾶν*. Dico »habuit«, nam ultima tantum syllaba servata est, reliquis tinearum morsu deletis. **41**. ante *ὅγ'* plena est distinctio, iterum prave. ib. *ἀνεδέξατο*. **42**. *ἄνευ δ' οἱ χ. τέκε*. **45**. *Μαγνητίδεσσιν*. excidit *ν* finale in ed. Dissenii. **51**. *τινὰ ἔκαμψε*. **53**. *κακηγοριᾶν*. **54**. *τὰ πόλλ'*. **55**. *βαρυλογοῖσιν ἔχθεσι π*.

56. post *σοφίας* distinctum, quod displicet. Melius Pal. **356**. *τὸ πλουτεῖν σὺν τύχῃ πότμου, σοφίας ἄριστον*. Pindarus idem eloquitur Pyth. III, **103**. *εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν, χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν*. Quod hic *εὖ πασχέμεν*, nostro loco est *πλουτεῖν*, quod *τυγχάνοντ'* (sc. *εὖ*), nunc *σὺν τύχῃ πότμου*. Archilochus autem sibi ipse prodesse nequibat, nequidquam sapiens.

65. *ἀνδράσι*. **66**. *ποτὶ πάντα λόγον*. cf. Boeckh. Expl. ad h. l **69**. *χορδαῖς θέλων*. **71**. *ἀντώμενος*. **72**. *γένοιο δ' οἷος ἐσσὶ μαθών* deinde recte pergit *καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν ἀεὶ* (debebat *αἰεὶ*) *καλός*.

75. tenet *βροτῶν*. Correctio *βροτῷ* nescio an ca-

rere possimus. ψιθύρων βροτῶν jungitur recte, ut supra vs. 51. καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν. Singularis contra sic nude positus paene molestus est. Locutio restitutae similis est Nem. III, 29. ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος. Sententiam bene illustrat Schol. P. οὐδαμῶς ταῖς ἀπάταις ἐτέρπετο τὴν ψυχὴν, οἵα μάλιστα ταῖς τῶν κολάκων καὶ ἀπατεώνων μηχαναῖς εἴωθε παρακολουθεῖν. cf. etiam Tafel ad h. l.

78. κέρδει δέ; τί — τελέθει. Male collocato interrogationis signo. Ad Marc. Eugenic. p. 148. nuper notavi Graecismum hic esse videri, ut Herod. V, 28. νῆσος μέγαθος οὐ μεγάλη. An praestat κέρδει de astutia intelligere, s. v. de hominibus astutis? Huschkii κερδοῖ vel ob id nolim admittere, quia ipsum bestiae nomen antecedit proxime ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.

80. φέλος 82. ὅμως μέν.

82. ἄγαν c. gl. λίαν. Heyne: »Pauw ἄρα reposuit. Paullo melius puto me conjicere ἄταν· etsi inter bonos auctoritas ejus verbis est nulla, tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam facit.« Eam conjecturam defendi Not. ad Philostratum περὶ γυμναστικῆς 2, 7. τὰ γὰρ δυσφύλακτα τῶν παλαισμάτων τοῖς βεβλαμμένοις τῶν μερῶν διαπλέκων χαλεπὸς ἦν τοῖς ἀντιπάλοις. Vides, διαπλέκω verbum palaestricum parum convenire in caudam caninam, praeterea tautologia quaedam existit, si ἀγὰν legitur: σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν πάγχυ διαπλέκει, non enim potest adulari nisi flectens caudam. Nunc mecum ἄταν de lucta inextricabili intelliges, quam dolosus homo nectit omnibus,

dum omnibus adulatur. 89. τοτὲ μὲν c. gl. ποτε. ib. τοτὲ δ' αὖϑ' c. eadem gl. 93. δὲ ἐλαφρῶς.

III.

Inscriptio: τῷ αὐτῷ κέλλητι.

4. βάσσεσί τ' ἄρχειν παλίου φᾶρ' ἀγρότερον. νόον ἔχοντ'. Pro νόον Hermannus Opusc. VII, 135. proponit γνῶμα: at hujus vocabuli usurpati de affectu animi exemplum desidero. Scripsitne λῆμ' ἔχοντ'? vid. Pyth. VIII, 45. τὸ γενναῖον λῆμα. ib. ἔϑρεψέ ποτε

6. τέκνον superscr. eadem manu τεκτονα. ib. ἀνωδυνίας ἅμερον γυιαρκέος ἀσκλαπιόν. Singularem omnes codd. et schol. agnoscunt, quo motus consensu Hermannus cum γυιαρκέος versum terminat, obstante nonnisi στρ. γ. et ἀντ. ε., quibus corruptis egregie idem medetur, scribens in στρ. γ: γυίοις πέρι | ἅπτων ἄκη | πάντοϑε, in ἀντ. ε: ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν | οὐκ ἔρχεται | ἄσπετος. cf. Ol. VII. str. 3. In nostro libro gl. ad ἀνωδυνίας est ἰατρικῆς, quod Ven. F. in ordine habet.

9. τελέσαι. 11. εἰς ἀΐδαο. 12. γίνεται et ἀποφλαυρίξασα. 13. αἴνησε.

14. tenet ἀκερσεκόμᾳ (sic), quod certe aeque bona auctoritate legitur, atque ἀκειρεκόμᾳ. vid. Il. υ. 39. et magis etiam Hesiodi versus, quos lyricus poeta respicit et tacite castigat, apud Schol. p. 331. ib. μιγεῖσα

15. οὐκ ἔμειν'. Ald. οὐδ' ἔμειν', quod Boeckhius recepit. Asyndeton agnoscit Scholiasta.

16. νυμφιδίαν. 18. φιλέουσιν. 24. ἔχε. 25.

λῆμμα. **27.** μηδοδόκῳ superscr. ἢ μηλοδόκῳ. ib. τόσσας ἄιε.

28. γνώμα, πεπιθὼν. sic distinctum. gl. est βουλῇ. Ex Scholiasta omnino recipiendum erit γνώμαν, constructio autem sic habet: ἄϊε (τῆς ἄτης) Λοξίας γνώμαν πιθὼν παρὰ κοινᾶνι (ita etiam noster cod.) εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόῳ. Activa tantum significatione ἔπιθον apud veteres legi luculenter ostendit Tafelius, in uno tamen exemplo I. III, **90.** haerens, quam difficultatem removit Hermann. Opusc. VII, **134.** Si, quod plerique voluere, κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ jungas cum ἄϊε, otiosum erit γνώμαν πιθών.

29. κλ. τε μιν. **32.** ξενίαν et πέμψε. **35.** habet ἐδαμάσσατο. **36.** πολλὰν δ' ἐν ὄρει, non, quod Boeckhius putat, πολλὰν δ' ὄρει. **39.** ἀμφέδραμε. **40.** τότε εἶπεν ut Guelf. **41.** ὀλέσαι. **44.** διέφανε cum Par. B, quod bene, monente Boeckhio, recepit Dissenius.

51. ἔξαγε. **52.** περάπτων littera ι addita a recentiore manu. **55.** ἔτραπε et χερσί. **57.** καθεῖλεν. **58.** ἐνέσκηψε μόρον. **59.** φρεσί. **63.** ἔναιεν ἔτι. **65.** κέν μιν. **66.** καὶ νῦν. **71.** ξένοις. **74.** ἔλε κίρρᾳ. **76.** περάσσας. **81.** habet σὺνδυο. **88.** λέγονταί γε μάν. **91.** γᾶμε. **95.** διὸς — καμάτων in ordine omissa habet margo. **102.** ὦρσεν ἐν. **105.** ὄλβος δ' οὐκ.

106. tenet ὃς πολὺς. Varia excogitata sunt ad restituendum hunc locum: Thierschius scripsit αἶσαν pro εὖτ' ἂν, quas particulas Schol. per ἐπειδὰν explicuit, Dissenius conjecit πάμπολυς, Hermannus ἄσπετος, Tafelius in defendenda vulgata laborat.

Ego vereor, ut ὅς πολὺς aliud sit, quam corruptela glossae ἐς πολὺ adscriptae verbis ἐς μακρὸν, hoc affirmaverim, epitheta copiam divitiarum significantia hîc ferri non posse, quum statim legatur ἐπιβρίσας, quod verbum nusquam apud Pindarum molestiam notat. cf. Nem. III, 38. VIII, 18. fr. 95, 3. nec, puto, alibi, ad divitias relatum alio quam bono sensu invenias. cf. Hom. Od. ι, 219. ζ, 159. τ, 112. Il. σ, 561. Eur. Tr. 216. Soph. Aj. 130. Jam quaeritur, quid lacunam, glossa corrupta male sartam, explere possit. Superiora consideranti εἰ δὲ νόῳ — πασχέμεν· ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ ὑψιπετᾶν ἀνέμων in mentem venit θεύμορος. cf. Ol. III, 10. I. VII, 38.

106. ἕπεται. 108. φρεσὶν. 109. μηχάναν. 111. ὑψηλῷ προσώπῳ.

IV.

Inscriptio: ἀρκεσιλάῳ κυρηναίῳ ἅρματι.

2. στάμεν. 4. ἐνθά (sic) ποτε χ. δ. αἰετῶν. 5. ἱέρεα χρῆσε. 8. ἀργινόεντι, quod jam Aristarchus legit. 10. θήρεον. 12. αἰχμάτοιο. 15. ῥίζαν, φυτεύσεσθαι. 18. ἐρετμᾶν (c. gl. κωπηλασιῶν) ut Ald. 19. μεγάλαν πολίων, et sic etiam Pyth. V, 15. in hoc codice legitur. cf. recte, ut videtur, de hac τονώσει statuentem Buttm. Ausf. Spr. I. 146. 27. ἐνάλιον. ib. ἀσσπάσαντες. 28. ἐπῆλθε.

30. ἄρχετο, quod agnoscit scholiasta his verbis explicans: λόγων δὲ προσφιλῶν καὶ φιλοφρονητικῶν κατήρχετο, ὥσπερ κτέ. — οὕτω καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐπηγγείλατο. Nec antea φέρομεν vs. 26. pro praesenti habuerim, quia plura sequuntur imperfecta,

κώλυεν — φάτο — γίγνωσκε. Librarii demum, pro praesenti habentes *φέρομεν* intulisse videntur *ἄρχεται.*

32. *κώλυε.* **35.** *προστυχὸν* (sic); correctio a recenti manu est. ib. *ξείνιον* **36.** *ἀπίθησε νιν* c. gl. *αὐτῷ.* cf. Buttmann Ausf. Gr. I. **295.** ib. *ἀκταῖσι.* **39.** tenet *ἐναλία* c. gl. *θαλασσίᾳ ἄλμῃ*, quae verba etiam in Schol. leguntur. vid. exempla a Tafelio citata ad h. l. et Lobeck ad Soph. Aj. p. **133.**

ib. *βάμεν.* **40.** *σπωμέναν.* ib. habet *ὤτρυνον* pro vulg. ante *ὄτρυνον.* **42.** *καὶ νῦν.* **43.** *εὐρυχώρου.* **45.** *Ποσειδάονος.* **46.** *τόν ποτε — τίκτει.* **48.** *εὐρείαν.* **50.** *νῦν γε μὰν*, contra metrum. Legit scholiasta quoque. **51.** *τάνσε* c. gl. *εἰς τήνδε.* **54.** *ἀμμνάσει.* **55.** *χρόνῳ δ' ὑστέρῳ ν. π. ἀγαγὲν.* ib. *κρονίδου.*

57. *ἦ ῥα* c. gl. *οὕτως ἐλέχθη.* Scholiasta recte *ἦ* pro *ἔφη* dictum accipit. De schemate Pindarico cf. interpretes ad Ol. X, **6.** Nostro loco *ἦ στίχες ἐπέων* conferre poteris Ol. VIII, **43.** *ὥς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα.*

ib. *ἔπτασαν* c. gl. *συνεστάλησαν.* **60.** *ὤρθωσε.* **61.** *εἰς τρὶς.* **62.** *ἄμφανε.* **64.** *ἐν ἀκμᾷ.* **65.** *μέλος.* **66.** *κῦδος ἐξ ἀμφικτυόνων* c. gl. *διὰ κριτῶν τῶν Πυθιακῶν ἀγώνων*, et scholiasta quoque, etsi adscripsit *ἐκ τῆς ἱπποδρομίας δόξαν καὶ μνήμην ἐκ πάντων τῶν περιοίκων δεδώκασι*, addit tamen veriorem explicationem: *Ἀμφικτύονες δὲ καλοῦνται οἱ τῶν Πυθίων ἀγωνοθέται ἐκ δώδεκα ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος ὄντες*, nec ignotum, Pythia dici solita fuisse Amphictyonia. cf. Paus. VIII, **18**, **3.** Philostr. V. S. **616** **(109).** In Pyth. X, 8. Hermannus metro duce reposuit *στρατῷ*

περικτιόνων, ceteris autem locis Nem. VI, 40. et I. III, 26. de alterius scriptionis veritate constat. Ita unus restat, in quo nunc haeremus. Aliter is nobis constructus videtur, quam VV. DD., qui aut *ἐξ ἀμφικτυόνων ἱπποδρομίας* conjunxerunt, non apte laudantes N. VI, 41. aut cum schol. *ἐκ τῆς ἱπποδρομίας κῦδος ἐκ τῶν ἀμφικτιόνων*. Potius sic: *Ἀπόλλων ἔπορεν (αὐτῷ) κῦδος ἱπποδρομίας ἐξ Ἀμφικτυόνων*. cf. Nem. II, 20. *Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν* (h. e. a judicibus Isthmiorum) *ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη*.

69. *σφίσι*. 70. *ἄρχ' ἐδέξατο* (sic). 71. *δῆσεν δεσμοῖς*. 72. *ἀκνάμπτοις*. 75. *μονοκρηπῖδα*. 77. *κλυτᾶς*. 78. tenet *αἴτ' ὦν*. ib. *ὁ δ' ἄρα χ*. 79. *αἰχμαῖσι* et *ἀμφότερόν μιν*. 82. *οἴχοντ'*, etsi habet Ol. VI, 38. *ᾤχετ' ἰών*. 83. *καταίθυσσαν*. 84. *ἀταρβάκτοιο*. 86. *εἶπε*. 87. *οὔτι που*. 89. *ἐφιάλτα*. 92. *ὄφρά τις* (sic). 95. *παπτήνας*. 97. *προσήνεπε — ὦ ξέν' εὔχεαι*. 99. *ἐξανῆκε γ*. et *ψευδέεσσιν*. 103. *χαρικλᾶς — κόραι*. 104. *οὔτ' ἔργον*. 105. *ἐντράπελον* c. gl. *κακὸν, αἰσχρὸν, ἀπαίδευτον*. Schol. quoque hoc legit scribens *αἰσχρὸν ὃ ἄν τις ἐντραπείη*. 109. *γάρ μιν*. ib. *λευκαῖς* c. gl. *μωραῖς*. ib. *φρεσσί*. Hermannus Opusc. VII, 139. arbitratur a Pindaro Homericum *φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας* respici. 110. *ἀρχαὶ δικᾶν*. 118. *Αἴσωνος γάρ*. ib. *ἱκόμαν*. 119. habet *φήρ*. cf. Pyth. III, 4. 120. *εἰσελθόντ' ἔγνων*. 121. *βλεφάρων*. 126. *ἶκε καὶ*. 129. *πᾶσαν ἐς*. 133. *συγγενέσι*. 135. *ἔσω*. ib. *ὑπαντίασε*. 136. *γέννα*. tum omissa *πραῢν — μαλθακᾷ*. 138. *κρηπῖδα*. 143. *θρασυμήδει*. ib. *τρίταισι*. 146. *αἰδῶ*.

147. *οὐ πρέπει νῷ*, quod postulat Hermannus Diss.

de dial. Pind. p. **14**. (Opusc. I, **257**.) Accusativum satis tuetur Ol. II, **50**. *πρέπει τὸν Αἰνησιδάμον ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.*

ib. *χαλκοτόροισι.* **148**. *ἀκόντεσσι.* **149**. *οὔς·* **150**. *τοκήων.* **152**. om. *καὶ* ante *σκᾶπτον* et habet *θρόνος.* **153**. *λαοῖσι δίκας.*

155. *λῦσον, ἄμμι μή τι — ἀναστήσῃ* c. gl. *ἀνασταίη.* De lectione *ἀναστήσῃ* cf. Boeckh. Not. crit. Interpunctionem schol. eandem secutus est: *μὴ ὁ νεωτερισμὸς ἡμῖν κακὸν ἀναστήσῃ.* An dedit Pindarus *ἀναστῇ σοι κακόν?*

156. habet *ἀκᾶ* ib. *ἀγόρευσε* et *ἔσσομαι τοιοῦτος.* **157**. *γεραιόν.* **162**. *μητρυιᾶς.* **164**. *μεταλλατόν τί.* **165**. *τέλεσσον.* **167**. *ἄμμι μ.* **169**. *αὐτάρ·* **170**. *ὄρνυ.* **178**. *χρυσόρραπις.* **179**. *κεχλαδότας.* ib. *ταχέως δ'* servat. **180**. om. *θεμέθλοις* ut Gott. **181**. *ἔντυεν β.* **183**. *πεφρικότας.* **184**. *παμπληθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισι πόθον ἔνδαιεν ἥρα.* Fecit inde Hermannus *παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοις ἐν ποθὸν δαίεσκεν Ἥρα.* **186**. *πεσόντ'.* **188**. *ἐς δ' ἰωλκὸν* et *ναυτῶν.* **190**. *θεοπρεπέων.* **196**. *ἅματα.* **199**. *σάμασι πειθόμενοι.* **202**. *ὑπεχώρησε.* **203**. *ποσειδάονος.* **205**. *ὑπᾶρχε.* **206**. *λίθινον.* **207**. *ἱέμενοι.* **209**. *δίδυμοι.* **211**. *ἔπειτ' ἐνήλυθον.* **212**. *κόλχοισι.* **213**. *πότνια δ' ὠκυτάτων* c. gl. *τῶν ἐρώτων.* **214**. *τετράκναμον* habet. **217**. *ἐκδιδάσκοισα.* **219**. *φρασί.* sic. **220**. *δείκνυε.* **223**. *μίξει.* Fortasse *μίξειν,* ut Guelf. **225**. *πνέον.*

228. *ἀνὰ βωλακίας.* Eam lectionem nunc in solo nostrale codice occurrere, ex Boeckhii not. crit. per-

spicias. ib. ὀργυιὰν. **233.** αἰόλλει. **234.** σπασάμενος. ib. βοέοις, δήσας, ἀνάγκαις, ἔντεσιν (sic interp.). βοείοις legit schol. Hermannus nunc: βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ ἔντεσιν αὐχένας. **236.** ἐξεπόνησε. **237.** ἴυξε. **239.** ἑτάροι. **240.** ποικιλίοις τε λόγοις. **242.** ἔννεπ' ἔνθα. **244.** λόγχμᾳ et λαβροτάταν. **245.** πεντηκόντεροι. **246.** τέλεσσαν ἂν πληγαὶ σιδήρου. **248.** πολλοῖς δ' ἄγημαι et ἑταίροις. **250.** ὠρκεσίλα. cf. Hermann. Opusc. VII, **143.** ib. σὺν αὐτῇ et πελία. **252.** habet λαμνιᾶν.

253. ἐπεδείξατο κρίσιν. Schol. adscripsit: ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐπεδείξαντο τῶν μελῶν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν κρίσιν ἀγωνιζόμενοι περὶ ἐσθῆτος, in quibus nemo dixerit, quid sit ἀνδρεία μελῶν. Fortasse vera lectio est τὴν ἀδροτῆτα, τὴν κρίσιν ἀγωνιζόμενοι π. ἐ. Pindaro hinc reddendum erit ἀκμάν.

255. περ ἀρούραισι τουτάκις ὑ. ἀκτῖνας ὄλβω. **258.** ἤθεσι, duo sequentia voc. exesa. Hermannus l. c. ἂν (scil. ἀνὰ) ποτε. **263.** ὀξυτάτῳ π. c. gl. τμητικῷ. **264.** ἐξερείψαι κε μ. **265.** ψῆφον. **267.** ὀρθαῖσι κιόναισι. **270.** παιάν τέ σοι. **271.** χεῖρα. **273.** δὴ γίνεται. **278.** μεγίστην. **280.** κλεννότατον βάττον. **287.** εὖ νιν ἔγνω. **288.** ἀνιαρωτάτον et γινώσκοντ'.

V.

Inscriptio: τῶ αὐτῶ ἀρκεσιλάω.

5. ἃ θεόμοιρ' ἀρκ. **6.** habet νιν, cf. Tafelium et Dissenium, recte pronomen tuentes. **7.** ἄκραν, non ἀκρᾶν. **8.** μετανίσεαι. **16.** μεγάλαν (sic) [ων superscr.]. **18.**

αἰδοιέστατον. ib. habet *ἔχει* (quod Hermannus egregia emendatione: *ἐπεὶ*, sustulit) c. gl. *κέκτηται γὰρ ὁ σὸς ὀφθαλμὸς ἤτοι σὺ τίμιον γέρας σῇ ἐνούμενον ἢ διοικούμενον διανοίᾳ.* **20.** *κλεννᾶς.* **26.** *φιλεῖν δέ.* Hoc Aristarchum reposuisse pro *φίλει δὲ* scholiastae auctores sunt, sed non addunt, utrum ex conjectura an ex libris scriptis intulerit.

27. *ἐπιμηθέος.* **28.** *ὀψίνοον*, quod schol. legit, nec est, cur alteram lectionem, *ὀψινόου* praeferas. ib. *βαττιαδᾶν.* **30.** *ἀκηράτοισιν ἀνίοισι.*

33. *δυώδεκα δρόμων τέμενος.* Ad *ποδαρκέων* glossa est *τρέχων.* Similiter scholiasta: *τὸ στάδιον τοῖς ποσὶν ἐπαρκέσας καὶ τὴν νίκην ἀπενεγκάμενος.* Jam, ut dicitur *νικᾶν στάδιον* s. *δρόμον*, poterat poetica periphrasi dici *νικᾶν* s. *ποδαρκεῖν τέμενος δρόμων.* Nec metuo, ne quis in *ποδαρκέων* de auriga usurpato offendat.

38. *δαιδάλματ᾽ ἄγων.* **38.** *τὸ σφ᾽ ἔχει* cum gl. *διὰ τοῦτο ἔχει, κέκτηται αὐτὸ τὸ ἅρμα.* Displicet Tafelio repetitio *κρέμαται — τὸ σφ᾽ ἔχει*, nec mihi credibile, Pindarum sic scripsisse, minus propter iteratam donationis mentionem, sed quia non necessario suspendebantur in illa aedicula, poterant etiam alibi, at suspendi debebant alicubi victricia instrumenta. Fortasse fuerat *καί σφ᾽ ἔχει.*

41. *παρνασσίῳ καθέσσαντο* Guelf. *κάθισσαν τὸ.* Quod VV. DD. dederunt *τὸν μ. φυτὸν*, et propter constructionem *ὃν — κάθεσσαν, τὸν μ. φ.* et propter insolitum ea notione adjectivi verbalis genus non accipio. Suspicor poetam dedisse *τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ.* Non erat mirum, arborem illam fuisse *μονό-*

δροπον, sed statuam ea una arbore, quae naturâ hominis figuram referret, effici.

49. μνημήιον. 52. ἦλθεν. ib. ἀγαθῶν et πατρῶαν πόλιν. 54. ἔσσεται. 55. habet ἔμπαν. 56. τε deest. 57. ξείνοισι. 58. περὶ, δ. φ. 62. τῶ ταμία. 65. πόρε τε. 69. μαντήϊον τῷ καὶ λακ. cf. Hermann. Opusc. VII, 152 sq. scribentem μαντεῖα, supra 49. μναμεῖα et Καρνεῖα vs. 75, ubi noster codex saltem καρνεῖ'. 70. habet ἐν ἄργει τε κ. 71. ἀλκάντας (sic). 72. γαρύεντ' ἀπὸ σπ. c. gl. λέγουσι. 75. αἰγεῖδαι. 76. ἄγεν. 77. πολύθυτον ἐς ἑ. 79. habet τεᾷ. 84. εἶδον. 86. δέχονται. ib. ἰχνέοντες. 89. κτίσε. 90. κατέθηκε. 93. ἐπίδιχα. 98. μεγάλαν δ' ἀρετᾶν δρόσῳ μαλθακᾶ ῥανθεισᾶν κώμων θ' ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντί ποι. Eam lectionem veram esse, dum ὑποχεύμασι ἀ. που scribas, docuit Hermannus loc. cit. 107. αἰνέοντι. 112. ὄρνυξιν. 114. ποτηνὸς. 116. ὅσσαι. 117. τὸ νῦν. 118. λοιπὸν ὦ κρονίδαι. 121. δαμάζοι.

VI.

Inscriptio: Ξενοκράτει ἀκραγαντίνῳ ἅρματι.

4. ἐς ναὸν. Hermannus ἐς ναΐον, cf. ad Eur. Jon. 117. et Opusc. VI, 288 sqq. 7. ἑτοιμος sine accentu. 10. οὐ χειμέριος. Cod. Flor. monast. Mar. οὐχὶ χειμ. 12. ἄνεμοι, quod dedit Boeckhius scholiastâ confirmatum; obloquente tamen Hermanno, Opusc. VII, 154. 13. habet ἄξοισι, etiam χεράδι. Sed hoc quominus verum habeam, nonnihil obstat, praecipue Homericus locus Il. φ. 319. κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας μυρίον, qui

vix aliter explicari potest, quam ab Etym. M. factum: *χέραδος Ἰλιάδος φ ὡς κίναδος. οὐδέτερον γάρ ἐστι· τὸ συναγόμενον ἐν τῇ ῥύσει τοῦ ποταμοῦ πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων.* Addit: *καὶ Πίνδαρος εἶπε χεράδει σποδέων* (bene corr. Boeckhius ς Πυθίων). Etymologi explicatio confirmatur glossâ Hesychii, atque Homerus nec *μυρίος* nec *πολὺς* jungit genitivo. Apud Pindarum autem, qui Homeri vestigia assidue legit, *χεράδει* hoc ipso argumento restituendum erit, neque librariis, itacismo deceptis, fides habenda. Flor. *παμφόροις χεράσιν.*

14. *τυπτόμενοι.* Recte probatur Dissenio *τυπτόμενον.* Etenim *θησαυρὸς, τὸν οὔτε ὄμβρος, οὔτε ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς ἄξοισι παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον* Horatio Od. III, **30**, **3**. est »monumentum, quod non imber edax non aquilo impotens possit diruere«. Accusativum legit etiam scholiasta scribens: *ὅντινα τὸν ὕμνον οὔτε χειμὼν — ἐπελθὼν, οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες τῇ πολυφόρῳ χεράδι ἄξουσι κτλ.* Flor. *τυπτόμενος.*

15. habet *κοινάν*, Fl. *κοινᾷ.* **18.** *ἐνὶ πτυχαῖς.* **21.** *τάν ποτ' ἐν ὄρεσι*, non *τὰ*, ut habet Boeckhius in Expl. ad h. l. **22.** *φιλλύρας.* **23.** *πηλεΐδα.* **24.** *βοώπαν.* **28.** *ἐγένετο*, Fl. *πρότερος.* **31.** *ἀμμείνας*, Fl. *ἐν ἀριμβρότων ἀναμείνας ἀρχὸν.* **32.** *νεστόρεον.* **33.** *ἔφεπε κρατερὸν*, Fl. *ἔφεπεν.* **35.** *μεσανίου.* **36.** *δονηθεῖσα φρὴν φώνησε*, sed Fl. *βόασε.* **37.** *ἀπέριψε.* **40.** *ἐδόκησε.* **41.** Fl. *τελέσας.* **42.** *τοκέεσι.* **43.** *παρήκει.* **44.** *δὲ νῦν.* **46.** *πάτρωΐ τ'.* ib. *ἔδειξεν ἅπασαν.*

48. *ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον* (sic etiam Fl.) *ἥβαν*

δρέπων. Hoc ἥβαν invenit scholiasta, nec offenderunt editores Pindari. At quum in hoc carmine tribrachys pro basi sit v. 1. 3. 6, consequitur etiam hunc versum non sic dimetiendum:

ᴗᴗᴗ —ᴗᴗ—ᴗ— —ᴗ—
(ᴗᴗ)

sed sic potius:

ᴗᴗᴗ—ᴗᴗ—ᴗᴗᴗ—ᴗ—

quae forma si accipitur, plane vitiosum esse apparet ἥβαν, nec melius ὕβριν apud Eustath. ed. Schneidewin 5, 12. Quod jam animadverteram, postea laetatus sum Hermanni judicio confirmari, qui in eo tantum dissentit, quod quartum paeonem postulat, scribens αὐάταν, adhibito loco Pyth. II, 28. αὐάταν ὑπεράφανον. Aliud remedium in mentem venerat: nimirum αὐάτα quidem ὑπεράφανος dici potuit, οὔτ' ἄδικος οὔθ' ὑπέροπλος non potuit, quia nec injustitiâ nec superbiâ caret unquam; eligendum igitur vocabulum, quod haec epitheta admittat. Id erit ἐπέταν.

50. τίν τ' ἐλέλιχθον ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππείαν ἔσοδον μάλα ἄδοντι νόῳ ποσεῖδαν (sic) προσέρχεται. Fl. ὀργαῖς (in margine εὔρες) ὃς ἱππείαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόῳ ποσειδᾶν προσέρχεται. Idem Par. B, nisi quod glossam marginalem ibi non invenimus. Retinendus videtur singularis ἱππίαν ἔσοδον, quem omnes codd. et schol. Gottingensis servant. De ceteris Dissenio et Boeckhio assentimus.

VII.

Inscriptio: μεγακλεῖ ἀθηναίῳ ἵπποις ὀλύμπια, ἴσθμια, πύθια.

2. ἀλκμαιανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ Praefero Par. B. lectionem ἐρισθενεῖ. 3. κρηπῖδ' ἀοιδᾶν. 4. ἵπποις. 5. τίνα δ' οἶκον. 6. ναίων ὀνυμάξαι. 9. ὁ λόγος. 10. ἐρεχθέως. ib. οἳ τεόν τε δόμον. Hoc praestabit vulgatae lectioni τεόν γε δ. confirmatque scholiasta. Et Pythii templi restauratione et multis agonisticis victoriis excelluit Alcmaeonidarum gens. In vs. 13. poterat pergere: ἄγοντί τε με πέντε μὲν Ἰσθμοῦ νῖκαι. 14. νίκαι. 17. ὑμῶν τε. 18. χαίρω τί τόδ' ἄχνυμαι, quam interpunctionem, ex nostro libro non notatam, laudavit Boeckhius n. crit. ad h. l. At refragatur sequens γὲ μὰν, ut Hermannus ostendit, Opusc. VII, 155, qui defendit, quod antea legebatur: χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι. 20. πὰρ μονίμαν. 21. θάλοισαν.

VIII.

Inscriptio: ἀριστομένει αἰγινήτη παλαιστῇ νικήσαντι τὴν λε πυθιάδα. cf. Hermannum Opusc. VII, 157. τὴν κή πυθιάδα corrigentem.

1. ἡσυχία. 4. κλᾶδας. 11. τιθεῖς εἶ. 12. μάθε. 16. ἑκατοντακάρανος. 20. habet ποίᾳ παρνασία. 21. ἔπεσσε c. gl. οὐχὶ ἔπετε. 28. τὰ δὲ καὶ ἐν. 32. habet τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον ἴτω χρέος. 34. μηχανᾶ. 35. ἰχνεύων. Schmidius ἰχνέων. Hermannus nescio an rectius οἰχνέων, h. e. μεθέπων. 37. κλυτομάχοιο. 38. μιδυλιδᾶν, λόγον φέρεις τὸν, ὅνπερ. sic interp. 40 ἠνίξατο. 43. ὧδε δ' εἶπε μαρναμένων, plena distinctione post participium. 45. παισὶ. Hermannus παῖ, σοὶ. ib. θεάομαι. 55. εὐρυχώρους. 56. ἀμφιάραος, in Ol. VI, 13. habet ἀμφιάρηον.

59. ὑπάντασεν ἰόντι γαίας. Omittitur τε ante ἰόντι. 60. μαντευμάτων δ' ἐφάψατο, unde fecit Hermannus l. c. μάντις χρησμῶν τ' ἀμφ' ἅψατο. 66. πενταεθλίου orthographia accuratiore. 67. ὦναξ.

68. κατά τιν' ἁρμονίαν. Sic edd. et optimi libri, ac consentire videtur scholiasta, qui scripsit: εὔχομαί σοι, ὦ Ἄπολλον, καθ' ἁρμονίαν πρὸς πάντα ἔρχεσθαι πράγματα, οἷον πρὸς μηδὲν πλημμελῶς ἔρχεσθαι. Manifesto consentit alter his verbis: σοὶ δέ, ὦ Ἄπολλον, εὔχομαι ἐφορᾶν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατά τινα ἁρμονίαν ἐπέρχομαι καὶ γράφω. Nec video, quid contra hanc lectionem dici possit. Similiter adjectum τις habes Ol. VIII, 25. P. IV, 145. V, 76. IX, 90. et qui locus nostro similis Ol. IX, 28. εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον. ἁρμονία autem in codice nostro explicatur σειρὰν, τάξιν, non male: est idem ac μέτρον, cf. P. II, 34. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον, et Ol. XIII, 45. Ita nostro loco κατά τινα ἁρμονίαν erit: secundum ordinem et modum quendam, κατὰ μοῖραν. VV. DD. τὶν legentes partim de accusativo pron. pers. cogitarunt, contra consuetudinem poetae, partim de dativo, ut sit constructio: εὔχομαι τὶν, ἑκόντι νόῳ βλέπειν καθ' ἁρμονίαν (vel καταβλέπειν ἁρμονίαν) ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι. Alterutram rationem si adhibeas, haerebit in hoc loco durissimum hyperbaton, quod cur non vitaverit Pindarus, nemo explicabit. Accedunt alia incommoda. Quam ob rem deus invocetur inspicere vel respicere cantum, et non inspirare? quem quidem sensum recte requirere videtur Her-

mannus, vertens: cantum tu mihi, precor, inspires? Et quis laudabit talem dictionem in tanto poeta: *εὔχομαι τὶν καταβλέπειν ἁρμονίαν ἀμφ' ἕκαστον*? Ne multa: ipsum hoc *βλέπειν* totam sententiam obscuravit. Pindarus dedit *ἕπειν*. Frequens apud eum est *ἀμφέπειν*, hic tmesin admisit, exemplo Homerici *οὐχ ὁρᾷας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν*; (Il. o. 555.) Jam cetera quoque mutantur. Illud *ἑκόντι νόῳ* de Apolline interpretantur; at ipsum se poeta dicit *κατά τινα ἁ. ἕ. ἁ. ἕ. ὅσα νέεται*, nec ullibi invenias in his carminibus *ἑκὼν* pro *ἵλαος* usurpatum; est libenter, non invite, cf. P. V, **43.** *ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.* Deinde *εὔχομαι* non est precor, sed glorior, vel affirmo. In *ἕκαστον* quoque necessario haesere interpretes, si ad unum Aristomenis epinicium referebant. Dissenius cogitat de duabus victoriis, hoc carmine celebratis v. **61** — **66**, et construit *ἁρμονίαν ὅσα νέομαι*, male usus loco Pyth. VI, **21.** *ἐφημοσύναν, τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλεΐδα παραινεῖν.* Nam *ἁρμονία* non potest ipsum carmen significare. Tafelius interpretatur *ἀμφ' ἕκαστον*: quoad singula ista, carmen omnesque ejus partes, idem *κατὰ* non cum *βλέπειν*, sed, quod magis mireris, cum *εὔχομαι* jungit. Thierschius *ἕκαστον* masculino genere dictum accepit, probata Mingarellii conjectura *νέμομαι*, vertitque: »schau, ich fleh', mit holdem Geist zu der melodischen Weise Klang, wie um jeglichen ich sie vertheil'«. Ceterum non opus erit demonstrare, quam facile librarius in Novo Testamento magis versatus quam in Pindaro,

mutaverit βλέπειν altero verbo. Totius periodi: ἄναξ — ὑμετέραις τύχαις nunc talis est sensus: Modestiae, Apollo, in omnibus carminibus lubens studeo, et verum est, quod praedico, at invidia deprecanda tamen, et ante omnia deorum gratia expetenda victoribus.

74. πεδ' ἀφρόνων habet, alii πεδαφρόνων, sed antea μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, quod sane praetulerim alteri lectioni μ. σ. μ. χρόνῳ, quae aliam praepositionem (e. gr. ἐν) postulat. **77.** ἄλλοτε. **78.** ἐν μεγάροις **80.** νίκαισι τρισσαῖς ὡριστόμενες, quod verum esse demonstrat Hermannus l. c. ib. δαμάσας. **86.** ὦρσε. **89.** ἀβρότητος ἐπὶ. **95.** τι δε τίς, sic, non pravo ultimo accentu, nam in pronomine emphasis est: quis est aliquis?

96. tenet ἄνθρωποι, nec aliter schol. ad h. l. et ad Soph. Aj. **124.** **99.** δι'ί. **100.** καὶ ἀγαθῷ. Hermannus: Πηλεῖ δ' ἐσθλῷ καὶ I.

IX.

Inscriptio: Τελεσικράτει κυρηναίω ὁπλιτοδρόμω.

2. ἀγώνων cum gl. ἕνεκα. **6.** ἅρπασεν ἔνεγκέ τε. vid. Boeckh. not. crit. **10.** ξένον. **11.** χειρὶ. ib. habet κούφᾳ. **13.** μιχθέντι κούρα θ' ὑψέως εὐρυβία. **15.** recte κλενναῖς. **16.** ἔτικτε. **18.** ἐφίλησεν. **19.** οἰκουριᾶν. **20.** ἀκόντεσι. **23.** εἰρήνην παρέχουσα. **24.** βλεφάροις. **27.** habet ὀμβρίμω μούναν. **29.** προσήνεπε. **30.** φιλυρίδα. **31.** νῖκος. **33.** τίς μὲν ἀνθρ. cum optimis libris. Pronomen facile suppletur. **36.** ὅσια c. gl. ὅσιον ἐστὶ, nec aliter intellexit schol. Homerici loci quos attulit Boeckhius

diversi sunt, Od. π. 423. et χ. 412. ib. κλειτάν. 39. χλαρὸν jam a Schmidio enotatum. ib. γελάσας. 41. τοῦτο δ' ἀνθρώποις. Fuitne: καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτό γ' ἀνθρώποις θ' ὁμῶς αἰδ.? 42. ἀμφαδὸν. 43. om. γὰρ. 45. ὦ ἄναξ. 47. ὅσα τε κύμασι. 50. χωτι μέλλει χὤτι ποθεν. 52. εἰ δὲ χρὴ καὶ, ut plerique libri. 62. καὶ γᾶ. 64. θησάμενοι.

65. χείλεσι. 66. ἀπόλλωνα. ib. ἀνδράσιν, et jungit ἄγχιστον ὀπάονα. 69. ὠκεῖαι — πράξεις. 70. διέτασε. 73. καὶ νῦν et καρνιάδα. 75. νικήσας. 83. εὐρυσθέος. 85. ἔνθά οἱ (sic). 90. περιβάλλει. 91 μὴ δὲ διρκέων et ἀεί.

94. πόλιν τάνδ' — φυγών. Quaenam fuit haec urbs? Cyrena? At hanc clarius et disertius significari oportebat, praesertim cum paulo antea Thebarum injecisset memoriam. An Thebae? Non ignoro, quae Viri clarissimi commenti sint de cognatione Telesicratis cum Aegidis Thebanis, sed desidero indicem hujus consilii, quod nunc ex sola Herculis et Iolai Iphiclisque commemoratione minime patefit. Videtur ea potius spectare ad vota pro Olympica victoria obtinenda ab Hercule illorum ludorum auctore. Praeterea, si Thebis celebrata fuisset haec Cyrenaei hominis victoria, hoc ipsum, ut singulare, non ambiguis verbis eloquutus esset. Jam si reputamus futuro δέξεται vs. 75. aperte indicari Telesicratem nondum rediisse in patriam, Thebis autem cantatum epinicium nullo argumento evinci posse, denique ἀστοὺς, de quibus vs. 96. loquitur, nonnisi populares Telesicratis dici licere, ad quorum gloriam unice pertinebat ejus victoria, manifestum erit, τάνδε πόλιν solos Cyrenaicos

spectare debere, quod tamen per totius loci compositionem et grammaticam rationem fieri non posse vidimus. In promtu est remedium: scribamus *πολίτας* pro *πόλιν τάνδ'*. cf. Nem. II, **24**. *τὸν, ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐκλέϊ νόστῳ.* Carmen ipsum nec Cyrenae, nec Thebis, sed ipsis Delphis cantatum suspicor (vid. **73** — **78**.), ut Pyth. VI. atque ut Ol. VIII. in Alcimedontis Aeginetae honorem conscriptum, Olympiae. Necessarium nunc *φυγόνϑ'* scribere cum Pawio, confidentissime pronuntiante: »qui aliter sentiunt, nugantur«.

99. *σύν τε δίκα*, quod recte tuetur Tafel. ib. *ἔννεπε.* **100**. *νικήσαντα.* **102**. *ἕκασται* c. gl. *πᾶσαι.* **107**. *ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν δίψαν.* **109**. *δόξαν*, ex quo fecit, scholiasta duce, Hermannus *ἐμὲ — ἀοιδὰν διψάδ' — δόξαν ἑῶν προγόνων*, et *τις* recte de Telesicrate intelligit. **110**. *ἴρασσα.* **116**. ϑ *ἄκουσε.* **117**. *οἷον εὗρε*, ib. *ἑλεῖν.* sic. **118**. *ἔστασε.* **119**. *ἀέϑλοισιν ἐκέλευσε.* **121**. *οὕτως ἐδίδου* (sic). **123**. *μέσοις.* **126**. *χειρὶ.* **127**. *ἄγεν.* **128**. *πολλὰ μιν.* **130**. *νίκας.*

X.

Inscriptio: *ἱπποκλεῖ ϑεσσαλῷ παιδὶ διαυλοδρόμῳ.*

1. *λακεδαῖμον.* **3**. *ἡρακλέος.* **4**. *πελλιναῖον.* **5**. *ἱπποκλέα ϑέλοντες.* **8**. *ἀμφικτυόνων παρνάσσιος.* Emendavit Hermannus, Op. VII, **164**. *στρ. περικτιόνων ϑ' ὁ π.* **9**. *ἀνέειπε.* **11**. *τεοῖσί τε — ἔπραξε.* Legit ita scholiasta, ac videtur recte habere *τεοῖς τε*, cf. not. ad P. VII, **10**. **13**. *πολεμοδόκοις.* **15**. *βαϑυλείμωνα ἀγὼν ὑπὸ κίρρας.*

16. *φροικίαν*. Hunc Φρικίαν non hominem fuisse, sed equum, discimus ex Eustathii prooemio ed. Tafel. **65, 5**, ubi haec legimus: *καὶ ἐπιθέτων δὲ πόριμος ἐπινοητὴς ὁ αὐτὸς διεκπέφηνεν, ὡς ὅτε δίχα μυρίων ἄλλων τὸ γενναῖον κρατησίμαχον λέγει, καὶ ἵππον κρατησίποδα τὸν δρόμῳ νικήσαντα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ χαλκόποδες ἵπποι καὶ τοῦ κραταίποδες*, ubi Schneidewinus non de alio loco, quem Eustathius vel ii, quos sectabatur, in mente habuerint, cogitasset, si verba poetae ab Eustathii verbis accuratius distinxisset.

18. *ἀν' ἀμέραις*. ib. *σφισι*. **20.** *ὀλίγην*. **21.** Egregie Hermannus *θεὸς οἷος* pro *θεὸς εἴη*, l. c. **22.** *γίνεται*. **24.** *λάβῃ* pro *ἕλῃ*, non deterius. conf. Ol. XI, **23**. Nem. III, **30**. J. IV, **69**. Superiora *ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις* adumbrata videntur ex Hom. Od. θ. **147**. *οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κ' ἔῃσιν ἢ ὅ,τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσιν.* **26.** *ἴδοι*. **28.** *ἁπτόμεθα*. **29.** *ἰὼν εὕροις ἐς*. **30.** *θαυμαστὰν ὁδόν*. **33.** *ἐπιτόσας*. **45.** *μόλε*. **46.** *πέφνέ τε γοργόνα*. **49.** *οὐδέ ποτε* **51.** *ἔρυσον*.

52. *χειράδος ἀλκάν*. Quod ab optimis libris servatum spernere nolim. cf. Nem. VII, **96**. *δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.* Hom. Od. μ. **120**. *οὐδέ τίς ἐστ ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς*. **54.** *ὥστε*. **57.** *τὸν ἱπποκλέα*. Hermannus *τὸν Ἱπποκλέα σ' ἔτι*, articulus enim intolerabilis erat. Ita patet non Phriciam, sed cognominem Hippocleam fuisse patrem victoris. Pro *σ' ἔτι* malim *ποτε*.

58. *ἔν τε παλαιτέροις*. Scholiasta sic locum ex-

plicat: ἐλπίζω — τὸν Ἱπποκλέαν ἕνεκεν τῶν στεφάνων σὺν ταῖς ᾠδαῖς θαυμαστὸν καὶ ἐπίδοξον ἐν ταῖς ὁμήλιξι θεῖναι καὶ ἀποδεῖξαι, καὶ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀνδράσι καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις παρθένοις φροντίδα καὶ μέριμναν. ἀπὸ κοινοῦ θήσομεν. Inde nascitur suspicio, Pindarum non ἐν καὶ παλαιτέροις scripsisse, quia sic dubia existit relatio adjectivi παλαιτέροις, sed ἔμμεν vel εἶναι. Vide τίθημι infinitivo junctum Nem. X, 48. ac fr. 164, 1. πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν, et infinitivos sic compositos habes Ol. VI, 33.

59. νέαισί τε. 60. ἑταίροισεν ἑτέρου ἔρως ἔκνιξε. 62. τυχὼν κεν — σχέθει. Bergkius V. Cl. in censura Eustathii Schneidewiniani apud Zimmermann. 1838. p. 36. ἁρπαλέαν glossema esse putat et κεν ad explendam lacunam intrusum, quum illud glossema veram lectionem ἀμευσιεπῆ expulisset. Non assentior, sive cum ipso Eustathio hoc ἀμευσιεπῆ φροντίδα interpretaris: εὑρετικὴν ταχέως διάνοιαν, sive cum Hesychio διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις (scr. τοὺς λόγους), sive cum Bergkio: fragilis, mutabilis. Nam ἁρπαλέος et P. VIII, 68. et hîc, quibus solis locis apud Pindarum legimus, de suavitate victoriae intelligitur, quam significationem cetera requirunt: frui jubemur praesenti voluptate, quia incerta sunt futura. Particulam κέν bene explicuit Dissenius.

64. προσανεῖ — πυκνοίων. 69. ἀδελφεούς τ' ἐπαινήσομεν. 70. Θεσαλῶν. 73. πατρῶαι.

XI.

Inscriptio: Θρασυδαίῳ Θηβαίῳ παιδὶ σταδιεῖ.

1. ἀγυιάτις. 2. ἰνὼ δὲ, quod non est cur spernamus, jam a scholiasta lectum, scribente: ὦ Κάδμου κόραι, Σεμέλη μὲν τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικε, Ἰνὼ δὲ τῶν Νηρηΐδων, παραγίνεσθε κτέ. ib. νηρεΐδων. 4. εἰς ἀδ. et παρ' μ 6. ἰσμήνειον et μαντείων. 7. καὶ νῦν. 8. συνέμεν. ib. ὁμηγυρέα. 10. κελαδῆτε. 13. ἔμνασεν. Scholiasta auctore, apud quem legitur: ἐν τοῖς Πυθίοις ἀνέμνησε τὴν πατρῴαν ἑστίαν τῶν νικῶν ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον, reposuerim ἄμνασεν ἑστίαν τρίτον ἐπὶ στέφανον βαλὼν — νικᾶν. Domum suam victoriarum admonuit, quae olim matricida Orestes in campis Pyladae reportavit amici. Habuit igitur Thrasydaeus ejusque familia aliquid cum Atridarum fatis comparabile, quod poeta mavult significare, quam disertis verbis eloqui.

14. ἐπιστέφανον. sic. 18. χερῶν. 20. κασάνδραν. Apertum glossema ex metrica constructione carminis sustulit Hermannus, scribens οἰκτρότατα, ut vs. 25. ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ', ὁ δὲ ν. ἀ. vs. 36. Δελφὸν ὑπὸ πόδα. 53. ἀνὰ πόλιν et 57. μέλανος ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου ταύταν.

21. πόρευσεν. 23 ἔκνισε et ὦρσε. 24. δαμαλιζομέναν. 26. ἀμήχανον. 30. ἄφατον. 31. θάνε et ἀτρείδας. 32. ἱκὼν 35. νέα κεφαλᾶ. 36. παρνασσοῦ. ib. χρόνῳ. 37. ἔπεφνε μητέρα et αἴγιστον. 38. ἦ ῥ' et φίλη. ib. ἀμευσίπορον τρίοδον. 39. ἡ μέν τις. 40. ὅτε κατον (sic sine acc.) ἐναλίαν. 41. συνέθευ παρέχειν. Hermannus jampridem παρεχέμεν συνέθευ, quod alterum legit scholiasta explicans ὑπέσχου. 42. ἄλλα χρὴ τ. 44. νῦν.

46. om. ἐν. 48. ὀλυμπία τ'. Scribo ὀλυμπίας,

nec accipio ἐν, scholiastae ignotum, et a Schmidio demum insertum. Pro τὰ μὲν, quod resedit, repono θαμάκις. cf. J. I, 28. τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ πὰρ Εὐρώτᾳ πέλας. 49. γυμνοὶ praebet, contra exspectationem Boeckhii. Scholiasta legit γυμνὸν. 52. recte servat ἀνὰ πόλιν. 53. μακροτάτῳ σὺν ὄλβῳ. 56. ἀμύνοντα ἄτα. Hermannus ἆται. 56. ἡσυχία τε. 58. ἀπέφυγε. μέλανος δ'.

XII.

Inscriptio: μίδα αὐλητῇ ἀκραγαντίνῳ.

1. αἰτέω φιλ. et πόλεων. 3. εὔδματον. ib. ὦ ἄναξ. 4. εὐμενεία. 7. εὐφεῦρε. 8. διαπλέξασα τὸν π. om. ἀθάνα. 11. ἄυσε κ. μ. ἐναλία σεριφῷ. Pro hoc nomine Hermannus l. c. 172. reponit πέτρᾳ antea inserto τε. 13. φόρκοι' ἀμαύρωσε γ. 16. συλήσας. 17. αὐτορρύτου. 22. εὗρε. 23. ὠνόμασε. 24. εὐκλέα πρηστῆρ' ἀ. ut Gotting. 25. διανισόμενον. 26. καλλιχόρῳ ναίουσι πόλιν cum Par. B. Inde fecit Hermannus: παρὰ καλλίχορον ν. πολιν. 27. καφήσιδος. 29. ἤτοι. 30. τό γε. 31. ὁ καί τιν' ἀελπία.

NEMEONICAE.

I.

6. Schol. ad Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν dedisse videtur: ὑπὲρ τοῦ μέλλειν αὐτὸν ἐπὶ τῆς πανηγύρεως ᾀσθήσεσθαι vel ὑπὸ τῆς π. **9.** κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Placet Heynii correctio scholiastae ἀντὶ τοῦ ἐκ πρώτης καταβολῆς ἡ τυχὴ τούτῳ συνέλαβεν. Nam συνέβαλε soloecum, pro quo saltem dicendum erat συνεβάλετο.

20. Schol. ὁ δὲ νοῦς· ἔστην δὲ παραγενόμενος ἐπὶ τοῖς οἴκοις τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς, τὰ καλὰ δὲ (scr. δὴ) τούτου ἀναβαλλόμενος (canens).

24. λέλογχε. Trahunt plerique ad Chromium, qua ratione nimia quaedam existit concinnitas: μεμφομένοις καπνῷ ἐσλοὺς ὕδωρ λέλογχε φέρειν ἀντίον. Nimiam dico, quia ita lyricus metaphorica sua vocabula totidem propriis explicare cogitur. Si scholiastarum unum audimus, ἐναλλαγὴν πτώσεως statuemus: μεμφομένοις, ἀντὶ τοῦ μεμφομένους σβεννύειν ὡς ὕδατι καπνὸν, ἵνα αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς κατασβεννύῃ τὸν φθονερὸν, ἀλλὰ μὴ σβεννύηται ὑπ' ἐκείνου. Aristarchus plane contrario sensu acceperat hunc locum: τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε καὶ ὑποκείμενον ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον καὶ κατασβεννύ-

ναι. Refragatur huic interpretationi et verbi constructio et Pindari sententia. Ceterum recte monet idem, ante *καπνῷ* supplendum esse *καθάπερ* Comparemus ipsum poetam Ol. I, 53. dicentem *ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος.* Hoc sequens exemplum junge nostro loco: *ὕδωρ λέλογχε ἐσλοὺς μεμφομένοις (καθάπερ) καπνῷ φέρειν ἀντίον*: aqua sortita est bonos viros, quam obtrectatoribus tanquam fumo offundant. Enallage igitur est objecti; proprie dicendum erat *ἐσλοὶ ὕδωρ λελόγχασι.*

35. Ipsa verba Pindari scholiasta videtur servasse scribens *διηγήσομαι ὥσπερ ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς κτέ.* Deinde ad lemma *ὥς τ' οὐ λ. διηγήσομαι οὖν, φησὶ, καὶ ὅπως μὴ δυνηθεὶς διαλαθεῖν τὴν Ἥραν εἰς κροκοβαφὲς ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθείς.* Quod additum est *ὑπὸ ματέρος*, exprimitur Hom. Il. *τ.* **110.** *ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός.* Post *ἐγκατέβα* minor distinctio ponenda erat.

64. Vide, scripseritne poeta: *καί τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα πανεχθροτάτῳ φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.* Cogita de Diomede, Antaeo, Busiride, aliis h. g. Quum Dissenius constructione hac: *ἀνδρῶν τινα τὸν ἐχθρότατον* utitur, male deserit scholiastam, a quo *ἐχθρότατον* refertur ad *μόρον*, nisi hic legit *μόρῳ.* Annotavit enim: *πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ· καί τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν, τὸν Ἡρακλέα,* (sic interpungendum) *ἔφασκε δώσειν μόρον.* Et infra: *καί τινα συμβήσεται ἄνδρα ἄδικον πλούτῳ ἐπαιρόμενον δίκην ὑποσχεῖν καὶ ἐχθροτάτῳ καὶ ἀπεύκτῳ*

μόρῳ περιπεσεῖν. Dativo autem hoc illato articulus sponte sua excidit, cujus loco haud incommode *παν — ἐχθρ.* reposui. Amat Pindarus compositiones cum *παν* factas. conf. J. V, 48. *θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ*, et *πανδείμαντοι* (fr. 197. ex Schol. Ven. Ar. correcto) alia. Ipsum *πανεχθρότατον*, si opus est, tuearis ex Lycophr. 1057.

69. Non fuit, quod VV. DD. ordinem verborum mutarent propter metricam difficultatem, quam facit lectio *ἐν σχερῷ.* Restituamus potius *σχεῖν ἀεὶ*, quod jam Heynius praetulit.

II.

Schol. ad 1. scribe (p 436) *οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον καὶ ἀπήγγελλον.*

Schol. ad 11. *τινὲς ἐπὶ τὴν τῶν ὁμωνύμων ὕλην ἀποχωροῦντες Ἄτλαντός φασι λεγομένας θυγατέρας, ἐπειδὴ ἕκτη κληΐζεται κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁμωνυμίαν, ὡς ἐξ ὄρους γεγενημένας ὀρείας προσηγορεῦσθαι.* Boeckhius emendavit *ἑκάστη*, non tangens alteram corruptionem, quae est in *Ἄτλαντος.* Scribe *Ἄτλαντας*, collato Dionys. 66. *μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων*, et schol. supra: *ὀρειᾶν γε Πελειάδων, ἤτοι τῶν πρὸς τὸν Ὠρίωνα κεκλιμένων ἢ τῶν ὀρείων· ἐπειδὴ ὁ Ἄτλας ὁ τῶν Πλειάδων πατὴρ ὁμώνυμα ἔσχεν ὄρη.*

III.

24. Legitur versus sic in veteribus codicibus: *ὑπερόχους ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς*, probante

Heynio. Schol. haec adscripsit: τὸ δὲ ἰδίᾳ τ' ἐρεύνησεν ἔνιοι γράφουσιν· διά τ' ἐρεύνασε. διηρεύνησέ τε ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησεν, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινας. Miror, Boeckhio hoc ineptissimum videri, quod Hercules clarissimas suas res sua sponte ac non jussu Eurysthei gessisse dicitur. Quid enim magis praedicatur a Pindaro, quam ἰδιότης, propria virtus? At potest ἰδίᾳ etiam de ἰδιοστόλῳ intelligi, qualem se ipse Pindarus dicit Ol. XIII, 47. Tum Hercules propterea laudabitur, quod solus tam periculosum iter susceperit toti generi humano consulturus. Illos autem, qui διά τ' ἐρεύνασε scripserunt, metrum minime habuit sollicitos, quod sarsit quidem Boeckhius scribendo διά τ' ἐξερεύνασε, sed intulit compositum verbum poetis non usitatum διεξερευνάω. Nec debuit idem ὑπερόχος praeferre, quum boni libri teneant ὑπερόχους, altera autem lectio ex antiqua scriptura explicari possit.

31. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών. Hic scholiasta audiendus erat: ἔτι πάλαι, φησὶν, ὑμνεῖται ὁ Πηλεὺς καὶ ὑμνεῖτο. Etenim παλαιαὶ ἀρεταὶ, ne cogites de sene Peleo, virtutes sunt majorum, cf. N. XI. 37. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

39. οὔποτ' ἀτρεκέϊ κατέβα ποδί. Et hic et Nem. IV, **38**. obversabatur poetae saltus (ἅλματος) certamen, de quo Philostratus περὶ γυμναστικῆς **16**, **13**. τὸ βῆμα ἑδραῖόν τε καὶ εὔσημοι ἐς τὴν γῆν ἄγει·

(scil. ὁ ἀλτήρ) τουτὶ δὲ ὁπόσου ἄξιον, οἱ νόμοι δηλοῦσιν· οὐ γὰρ ξυγχωροῦσι διαμετρεῖν τὸ πήδημα, ἢν μὴ ἀρτίως ἔχῃ τοῦ ἴχνους. Quod hic ἄρτιον ἴχνος, apud Pindarum est ἀτρεκὴς πούς.

IV.

3. θέλξαν νιν. Ut primo versu πόνων κεκριμένων dictum est pro ἀθλητοῦ νικᾶν ἀνακηρυχθέντος, sic h. v. recte statuere puto Didymum, quum refert νιν ad πόνους, additque: αἱ ᾠδαὶ ἔθελξαν αὐτοὺς τοὺς πόνους, ἁπτόμεναι αὐτῶν· οἷον θέλγουσι τὴν κακοπάθειαν ὑμνοῦσαι αἱ ᾠδαί. In sequ. vs. hodie legitur μαλθακὰ τέγγει γυῖα, auctore Beckio, qui in Plutarcho invenerat II, **467**, d. οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γυιᾶ, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δόξα ποιεῖ — πόνον ἡδύν. Inde ego colligo, Plutarchum scripsisse τεύξει (qui quidem adjecerit ποιεῖ), non τέγξει, quod facillime oriebatur ex altero illo verbo.

17. Scholiasta legit Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὅρμον στεφάνων πέμψαντος, consentiente Veneto D. Confirmatur haec lectio locis geminis Ol. VIII, **76**. Βλεψιάδαις, οἷς ἤδη στέφανος περίκειται ἕκτος φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων, et N. VI, **60**. πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς, etiam re ipsa, quia non ὕμνος mittit coronas, sed ἀγών.

23. κατέδραμεν. Dissenius: »subiit, κατέδυ. Hom. Od. IV, **249**.« Non assentior. Si nil aliud voluisset poeta, sufficiebat ἐλθών, verum significabat ille, Thebanos in certamine a Timasarcho victos.

Jam vides, cur dictum sit Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυον Αἰγίνας ἕκατι: quia scilicet non alienus iis erat victor, haud inviti ornabant floribus. Ad constructionem confer P. VIII, 82. δαίμων δὲ παρίσχει, ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει, et ibid. 83. Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον δαμάσσας ἔργῳ. Agitur nostro loco de Heracleis, itaque Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλὰν de herois sacro acceperim, prope quod celebrata esse videntur certamina, verisimile autem pentathlum fuisse tum Timasarchum. Ceterum malim legere ὀλβίαν παρ' αὐλάν.

35. ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νουμηνίᾳ θιγέμεν. Optime haec a schol. explicata sunt: ὡς ἀπὸ φαρμάκου καὶ ἴυγγος ἕλκομαι τὴν ψυχὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ, ᾗ ὑπεσχόμην ἐπιδείξασθαι τὸν ἐπινίκιον συντελέσας. διὸ τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα λέγειν κωλύομαι, σπεύδων τελειῶσαι τὸν ὕμνον, εἰς ὃν ὡμολόγησα καιρόν. Non obstat, quod Dissenius ait, Pindarum haud attingere novilunium in iis, quae proxime sequuntur, sed iterum digredi ad Aeacidarum gentem. Haec enim pars de Aeacidis ne habeatur παρέκβασις, ipsius Dissenii cavet introductio hujus carminis, ubi recte ostendit Theandridarum gentem plurimis victoriis celebrem comparari cum Aeacidarum illustrissima domo, et maxime nunc ex utroque genere Timasarchum cum Peleo, cui victoria Thetidis non minore labore constiterat quam Timasarcho corona Nemeaea. Artificium summi poetae est, ut videatur disjungere, quae cohaerent: quo artificio bis in hoc carmine utitur, hic et vs. 69. cf. quae docet Welcker. Mus. Rhen. II.

p. 379. — vs. 37. praeferendum *ἐπιβουλίαις*, cf. not. ad Ol. XI, 43. et de locutione *καταβαίνειν ὑπέρτερον* quae notavimus ad superius carmen vs. 39. Victor lucem quaerit (*ἐν φάει*), victus tenebras. cf. P. VIII, 87. et Ol. VIII, 69.

69. *ἀπότρεπε αὖτις* Εὐρώπαν *ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός*. Istud Εὐρώπαν refragatur metro, syntaxi, sententiae Metro, quia hoc uno loco spondeus trochaei vices sustinet post basin; syntaxi, quia *χέρσος* apud Pindarum nonnisi substantiva notione occurrit, appositio autem, quam aliquis defendendam fortasse putet, vehementer languet; sententiae denique, quia Europa opponitur Asiae et Africae, non mari. Fueritne nomen illud jam Pindaro notum, dubitari potest; alibi certe non habet. Vitium antiquius est scholiastis. Scribere autem lubet *εὔπορον ποτὶ χέρσον*, quo recepto apte perget *ἄπορα γὰρ λόγον* Αἰακοῦ *παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν*. Videntur veteres de mari extra columnas Herculis statuisse, quod de Britannico Tacitus Agricolà 10: mare pigrum et grave remigantibus perhibent ne ventis quidem proinde attolli.

89. *τὸν* Εὐφάνης *ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ ὁσὸς ἀείσεται*. Scholiastae futurum agnoscunt: *ὅντινα* Καλλικλέα *καὶ ὁ* Εὐφάνης *ὁ πρεσβύτερος τῶν σῶν προγόνων, ὦ* Τιμάσαρχε, *ᾄσει καὶ ὑμνήσει, δηλαδὴ ὡς ἀποθανόντα ἀποθανών. ὡς ὅτι καὶ ἐν ᾅδου εἰσὶν οἱ θαυμάζοντες τοὺς ἀρίστους, καὶ ὅτι αἴσθησίς ἐστιν ἐν αὐτοῖς*. Alius: *φησίν· ἐκεῖνος ὁ ἡλικιώτης ᾄσεται καὶ ὑμνήσει τὸν* Καλλικλέα, *τοὺς δὲ ἄλλους ὑμνήσουσιν οἱ ἡλικιῶται. τουτέστι σὲ οἱ*

ἡλικιῶται ὑμνήσουσι, τὸν δὲ Καλλικλέα ὁ Εὐφάνης. Praeclarum hoc est, quod dicitur Euphanes Calliclem etiam apud inferos canere, itaque nollem scriptum *ἀείσατο παῖ* a VV. DD. vel *ἄεισε πάλαι*. Timasarchus bene sciebat, olim praedicatum et ornatum fuisse matruum ab Euphane, sed postulaverat a Pindaro ut laudes illius renovaret: sic haud poterat Pindarus uti tam inani excusatione. Egregie vero defungitur mandato, dicens, illum etiam apud inferos habere praeconem suae laudis, atque optime cani aequalem ab aequale, ut nunc a se Melesiam. Retinendum igitur *ἀείσεται*, reliqua dubia sunt. Et *ὁ σὸς* fortasse corruptum ex *ὁμῶς*, quod in antiqua scriptura persimile fuit, cf. Franz Elementa epigraphices Graecae p. **44.** et vide sententiae causa haec exempla: J. III, **6.** *πλαγίαις δὲ φρένεσσιν (ὄλβος) οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ*, et Ol. VIII, **56.** *καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς ἐρέω ταύταν χάριν*. Desideratam syllabam efficies scribendo, *ἀείσετ', ἐπεὶ ἄλλοισιν*. Comparare huic invento valde poetico jam liceat exitum Ol. VIII, **79.** *κατακρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων τερπνὰν χάριν. Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων Ἀγγελίας ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφι Ζεὺς γένει ὤπασεν.* Hic quoque uterque Orcinus est. Verte locum: hunc Euphanes lubens vetus ille avus pariter (atque olim) canet, nam aliis alii aequales, quae autem ipse quis viderit, sperat optime a se laudatum iri. Hinc intelliges, *τίς* ad Pindarum referri debere, aequalem Melesiae. Vocabula *στρέφειν, πλέκειν, ἕλκειν, ἔφεδρος* a lucta petita sunt: iis utetur, qui hujus aliptae virtutem digne describere sus-

ceperit, ut quasi verborum luctaminibus pingantur ejus artificia.

V.

1. Flor. monast. Mar. ὥστε ἐλλινύσσοντ' ἐ.

3. id. ὅ τοι

5. νικῇ, a scholiasta, Eustathio (Tafel. 57. 1.) et omnibus codicibus servatum, loco movere non ausim. Vide, quae adscripsi nuper Marco Eugenico p. 158. 8. Flor. ἐγέραιρεν, quod probabunt, qui νίκη tuentur. Etsi praetulit Boeckhius aoristum. 11. Flor. ἐς αἰθέρα. 13. id. τὸν ψ. 16. στάσομαι — μακρὰ δὴ αὐτόθεν ἅλματ' ὑποσκάπτοι τις. Pluribus de h. l. egi ad Philostr. de gymn. p. 88. Quod Pindaro est ὑποσκάπτειν ἅλματα, ille dicit διαμετρεῖν τὸ πήδημα. 18. ἀνθρώπω etiam Flor. 19. id. σιδηρίταν et δ' αὐτόθεν cum Par. B. 22. ἀείδει. 23. ἐν δὲ μοίσαις. 26. κρηθηΐς ut omnes ceteri. 27. ἤθελεν. 29. συνέπλεξε cum Par. B. et duobus ceteris Mediceis recipiendum videtur. 30. ἀκάστα.

31. Flor. habet τοῦ δὲ ὀργὰν. Maluit Boeckhius τοῦ μὲν ὀργὰν. Desidero δὲ, quod huic particulae opponatur, Jupiter enim vs. 34. commemoratus ἀντίθεσιν facit nullam. Igitur δὲ teneo, quo servato nequit stare ὀργὰν, per se jam suspicioni obnoxium, quia ὀργὰ studium et voluntatem notat; hic vero de sensu animi agitur. Propono θυμὸν (cf. N. VI, 58. τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς — λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμὸν), et θυμῷ in antecedenti versu ex μύθῳ corruptum arbitror: sic fieri poterat, ut lector in repetitione vocabuli offendens correctionem ὀργὰν inferret.

34. Flor. δείσας. ὁ δ' εὖ φράσθῃ, ut ceteri Med.

VI.

6. Legendum videtur, quod unus scholiastarum legit et Par. B. praebet, ἄμμι, non enim, quod currimus ad metam primarium est, sed quod aliqua meta nobis est proposita, vel, ut idem Graece eloquar: πότμος non ἔγραψεν ἡμᾶς δραμεῖν ποτὶ σταθμήν, sed: ἔγραψεν ἡμῖν σταθμήν, πρὸς ἥν δραμεῖν δεῖ.

8. τεκμαίρει καί νυν 'Α. τὸ συγγενὲς ἰδεῖν ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισι. Quum antea dixerit, nos homines aliqua ex parte similes esse et quasi cognatos deorum, hanc cognationem simul indicat non usquequaque manifestam esse. Recte propterea scholiastam puto sententiam explicuisse his verbis: ὅτι δὲ συγγενεῖς ἐσμὲν τῶν θεῶν, ὁ 'Αλκιμίδας, φησὶ, σαφὲς ποιεῖ τεκμηριοῦσθαι ἡμᾶς. εἰς ὃ γὰρ καὶ αὐτὸς ἔπραξε, τῇ εὐφυίᾳ ἑαυτοῦ ἐπέδειξε τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἡμῶν συγγένειαν κτέ. Recentiores interpretes τὸ συγγενὲς ad familiam Bassidarum retulerunt, qua ratione et comparationis splendor perit, neque intelligitur καί νυν, quum quidem nil dum dixerit de vicissitudine virium crescentium et decrescentium in singulis gentibus.

16. πατροπάτορος ὁμαιμίου. Mentio consanguinitatis sane supervacanea, ubi cogitatio adoptionis aliena a puero victore. Praeterea ὅμαιμος (ὁμαίμιος hoc uno loco legitur) de fratribus intelligunt veteres poetae. Quod autem maximum est, hic versus corruptionem aperte prae se fert, si conferre velis scholiastam ad epodum γ (vs. 62): ὅπερ εὖχος καὶ σεμνο-

λόγημα τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ὁ 'Αλκιμίδης προσέθηκε καὶ ἐνήρκεσε παρασχεῖν νικήσας τὸν ἀγῶνα τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γέννᾳ. Hinc liquet, 'Αλκιμίδας — κλειτᾷ γενεᾷ antiquam esse lectionem, quae cum mutata fuerit ex superiorum epodorum versibus, nos contrariam viam ineundam statuimus. Ac secunda quidem facillime corrigitur scribendo ἑσπερίων, compara P. III, **19**. ἅλικες οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς. Noster locus difficilior. Vide, potueritne scribere Pindarus: πατροπάτωρ ὅς οἱ ἀγλαὸς vel ἐκπρεπής.

18. Αἰακίδαις ἔρνεα πρῶτος [ἐλαίας] ἀπ' 'Αλφεοῦ καὶ πεντάκις 'Ισθμοῖ στεφανωσάμενος. In codicibus post πρῶτος desideratur vocabulum, quod bacchium efficiat, nec scholiasta vestigium veri inveniendi reliquit. Illud ἐλαίας a V. D. repositum difficiliorem constructionem tribuit Pindaro, quam ejus admittat simplicitas, atque exempla desidero hujus formulae στεφανοῦσθαί τινι: in alicujus honorem assequi coronam. In mentem venit ἐνεγκὼν, vid. N. V, **53**. προθύροισι δ' Αἰακοῦ ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα.

32. Didymus in scholiis legi vult Βουδίδαισιν auctore Pythaeneto in primo libro Aegineticorum.

36. ἱμάντι δεθεὶς Schol. καὶ γὰρ ἐν Πυθῶνι τῇ θαυμασίᾳ τὰ π η κ τ ὰ σκεύη μετὰ χεῖρας λαβὼν ἐνίκησεν. Jam alibi correximus πυκτικά.

52. Fortasse nullo mutato verborum ordo tantum alius inferendus est: βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος χαμαὶ καταβὰς 'Αχιλεὺς ἀφ' ἅρματος, quod appositionis genus explicuit scholiasta: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ

μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεὺς, τοῖς Αἰθιόψι Dissenius in his ipsius poetae manum agnoscebat, recipiens inde δεῖξε νεῖκος, quod nobis secus videtur.

VII.

5. ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα. Schol. ad haec verba: ζῶμεν δ' οὐχ ὁμοίως πάντες, φησὶν, ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσιν οἱ δὲ οὔ, καὶ οἱ μὲν ἐρῶνται, οἱ δὲ οὔ. Videtur scripsisse: οἱ μὲν ἔρρωνται κτέ.

8. σὺν δὲ τὶν — πενταέθλοις. Schol. σὺν σοὶ δὲ — ὁ τοῦ Θεαρίωνος παῖς Σωγένης ἔκκριτος γενόμενος ἔνδοξος καὶ ἀγωνιστικὸς ὑμνεῖται καὶ πένταθλος ἀγωνίζεται. Haec vix sana habeas. Fortasse fuit ἔνδοξος τῇ ἀγωνιστικῇ ὑμνεῖται ὢν πένταθλος, om. ἀγωνίζεται.

10. μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν. Difficultas est in his verbis, quam non expedivit scholiasta, scribens σφόδρα δὲ θέλουσι τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν συμπεπερασμένην ἔχειν τῇ νίκῃ τῇ πενταθλητικῇ, et πειρᾶσθαι θέλουσι τὸν ἀγώνων. Nego θυμὸν ἀμφέπειν σύμπειρον ἀγωνίᾳ esse: animum habere peritum certaminibus, nam ἀμφέπειν ubique est fovere, nec recte dicitur consistere in notione habendi. Sin servetur propria significatio verbi, inepte laudabuntur Aeginetae, quod animum suum ludis deditum foveant. Dissenius eliciendum putabat pluralem πολῖται ex voce πόλις, quod et ipsum negabis, si probaveris modo demonstrata. Subjectum nimirum est Αἰακίδαι. cf. P. IX, 69. de

Cyrena: *ἵνα καλλίσταν πόλιν ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις*, et O. X, **9.** *τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.*

16. Cum Pauwio placet reponere *εὕρῃ τις*, quia non satis recte *ἔργα* accipere dicuntur *ἄποινα μόχθων.*

58. *τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.* Multa neque vera hìc statuerunt VV. DD. immerito negligentes scholiastam: *σοὶ δέ, φησὶν, ὦ Θεαρίων, ἡ τύχη εὐδαιμονίας ἁρμόδιον δωρεῖται, ὅτι γεγηρακότι ἀνακουφίζεταί σοι τὸ γῆρας ταῖς τοῦ παιδὸς εὐδοξίαις* Igitur nec de patris irrito victoriae agonisticae studio, nec de senectutis torpore, qui Thearioni minus sit molestus, cogitabimus, recipiemus autem Schmidii correctionem *ἀρόμενον*: h. e. cum Theario audax consilium cepisset, non deseruit eum mentis sollertia. Videtur enim Theario filium ad obtinendam victoriam bene instruxisse, quapropter ante Sogenem ille laudatur, quod filii viribus confisus sit. Aliter illi Nem. XI, **22**: *ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων*, et statim vs. **30**: *τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.* cf. etiam, quae in Lamponis laudem dicit poeta I. V, **66.**

61. *σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον — αἰνέσω.* Sic transit ad Aeginetas, qui eum haud hospitali more vituperaverant propter narrationem de Neoptolemo: *ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.* Correptionem syllabae ante *σκοτεινὸν* tuearis Hesiodeo exemplo O. et D. *εἴη πετραίη τε σκιὴ*

καὶ βίβλινος οἶνος, et in aliarum consonantium compositione, ut supra 35. *Νεοπτόλεμος*. Quod pro eo repositum in ed. Boeckhiana *κοτεινὸν*, idonea auctoritate caret, et a sententia poetae abhorret, qui minime dicit, quod scholiastae putant, hospitem alienum esse ab ea invidia, quae sit inter cives; potius se purgat a crimine laesi tacita reprehensione Neoptolemi. Ex longiore nota scholiastae hoc excerpam: *τὸ κλέος τὸ ἀληθὲς ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων ἄνδρα αἰνέσω, ὡς ὕδωρ ὀχετηγός. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἀμφυτὰ ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ δένδρεα τρέφει αὐτά, οὕτω κἀγὼ κτέ.* Scribe *ἄμ φυτά*, ex Hom. Il. *φ*. 257, quem locum Pindarus aperte respicit. Ceterum non assentior iis, qui Thearionis familiam civium invidia laborasse suspicantur

70. Post defensionem illius paeanis ad ipsum victorem convertitur, egregie utens gentis nomine *Εὐξενίδα*. Dicit, se celebrando Achillis filio non incidisse in res a consilio suo remotas, idque exprimit imagine a pentathlo petita: *ἀπομνύω μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ᾽ ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν* Quid de hoc loco sentiam, exposui nuperrime ad Philostr. Gymn. p. 187. Ibidem significavi, verum non esse habendum (quod scholiasta dicit nonneminem existimavisse), Sogenem longius projecto jaculo antagonistas a lucta ineunda deterruisse. Primum enim ex historia Tisamenis (Herod. IX, 33. Paus. III, 11, 6.) patet universum quinquertii ambitum certantibus absolvendum fuisse, deinde ex Pausania l. c. majoris momenti fuisse

τὰ τρία, saltum (τὸ χαλεπώτερον τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι dicit Philostr. l. c. **16, 10.**), cursum, luctam, quare non potuit faciliori certamine quisquam adversarios a difficiliori absterrere, denique illa comparatio linguae praepetis cum jaculo ad Sogenem minime pertinet. Referendam esse ad παρέκβασιν de Neoptolemo intelligitur etiam ex seqq. εἴ τι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, quae verba Dissenius minus accurate explicavit »paullo altius elatus«. Per quinquertii mentionem ad Sogenis victoriam facit transitum. Recte scholiasta: εἰ καὶ κάματος ἦν ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μείζων ἡ ἐκ τῆς νίκης ἡδονή. Quae sequuntur, falsa sunt. Dicit Pindarus: si valde laborasti in certamine, plus laudis a me consequeris, itaque noli aegre ferre, quod immoratus sim excusationi meae. Sine me ad lubitum meum agere, et exspecta (ἀναβάλεο). Non leves coronas nectam tibi, sed aurum candidumque ebur et liliaceum florem marino surreptum rori glutinabo.

VIII.

Consilium hujus carminis a Dissenio explicatum est argutius, quum censeret Athenienses castigari gravibus illis invidiae reprehensionibus, itaque Aeaco supplicari pro salute urbis et civium inveniret ille in verbis vs. **12**: ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας ἀστῶν ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι φέρων Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα. Quid tamen obstat, quominus haec verba intelligamus de mandato urbis hospitalis et civium, ut ipse accepit P. I. **32**. Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν

ἀγγέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου ἅρμασι? Lydiam harmoniam adhibitam esse reperies, ubi victoris pater jam vivis excessit, Ol. XIV. Nem. IV. Igitur nondum est, cur de periculo civitatis hic significari quidquam putemus. His autem exceptis nullo verbo meminit poeta Aeginetarum, omnia unum Dinidem ejusque patrem Megam spectant. Videtur juvenis, quo magis excellebat, eo graviore laborasse civium invidia. Hanc causam esse dixerim, qua tectius laudatur, nec perspicuis verbis cum Aeaco comparatur et Cinyra, quorum fuerat τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι. Retinet se, quia laudati viri etiam laudator odiosus est obtrectatoribus, neque audet magnum saltum (cf. Nem. V, **19.** cum nota nostra), h. e. splendidam Dinidis praedicationem, et inauditam: νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος. Inde transit ad invidiae mala, praecipue in Ajacis interitu conspicua, quod hominis paene Attici exemplum Pindarus, si Athenienses describere vellet tamquam iniquos Aeginae, non bene elegisset. Deinde docet, virtutem augeri justa laudatione, qualem nunc filio et patri impertit, idque veteri more, ante Thebanum bellum jam cognito.

25. Valde notabilis lectio unius scholiastae: ἄγλωσσον δή τινα καὶ ἄλαλον, ἦτορ δὲ ἄλκιμον καὶ ἀνδρεῖον ἐν λυγρῷ γήρει κατέχει λήθη [καὶ θάνατος]. Inclusi ultima, quia inepta sunt. Versus **24** et **25** generalem habent sententiam: elingues et modestos ignorari, nec grata memoria coli, postquam invalidi facti sint senio, gloriosos contra et mendaces homines tanti semper haberi, quanti se ipsi venditent. Versu de-

mum 26 ad Ajacis et Ulyssis redit certamen, quem transitum non intelligentes correctores scripserunt λυγρῷ ἐν νείκει, quocum parum concinit λάϑα. Etenim si quis causâ cadit, non statim in oblivionem ejus veniunt homines. Formam γῆρος laudat cum κῶος et ὕδος Herodianus apud Schol. Od. ζ. 227. Frequens est apud Homerum λυγρὸν γῆρας. cf. Il. ι. 153. κ. 79. σ. 434. ψ. 644. Od. ω. 250.

29. πολεμιζόμενοι retinendum, non ea quidem significatione, quam scholiasta esse statuit, Disseniusque probavit: πολεμιζόμενοι ἀντὶ τοῦ πολεμίζοντες ἐνεργητικοῦ καὶ διακονοῦντες (quod Boeckhius emendabat scribendo πελεμιζόμενοι δὲ ἀντὶ τοῦ πελεμίζοντες ἐνεργητικοῦ καὶ διακινοῦντες), sed ut Aristarchus explicuit: ἀνόμοια πλήγματα τοῖς πολεμίοις ὅ τε Ὀδυσσευς καὶ ὁ Αἴας (omissum ἐνήραξαν, vel simile verbum) ὑπὸ ἀλεξιμβρότου λόγχης κινούμενοι. Wakefieldii correctio, πελεμιζόμενοι propterea displicet, quia in Homericis locis hoc verbum passivo genere solum de cedentibus usurpatur, fugae autem mentio a nostro loco aliena est; ceterum πολεμιζόμενοι satis defenditur loco Oppiani K. III. 229. παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει. Quod additur ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, ad Graecos heroes spectat, constructione, qualem habes O. VI, 35. ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας, et N. VII, 84. λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι.

48. ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Quatuor gloriosos pedes esse dicit Dissenius, quorum duo Dinidis, duo Megae sint, negans idem (in ed. Boeckh.)

de quatuor victoriis hic agi; quasi non magis absonum fuisset, pedes patris et filii numerare. Vera videtur interpretatio, hic quatuor victorias celebrari, quarum duae fuerunt Megae, duae Dinidis, cf. 15. Nulla enim est causa, qua, ut Dissenius, unam tantum coronam tribuamus patri. An putabit quisquam δύο πόδες εὐώνυμοι dici posse de uno certamine?

IX.

4. αὐδὰν μανύει. cf. P. I, 2. 3. Apud scholiastam lege: τὸ — ἅρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμιος τῇ τε Λητοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτῆς παισὶ τὸ κωμάζεσθαι (vulg. θαυμάζεσθαι) δίδωσι. Mox 6. τετελεσμένον schol. explicat ἐπιτελεστικόν. Fortasse ἐπιτελεσθέν.

7. θεσπεσια δ' ἐπέων καυχας ἀοιδὰ πρόσφορος. Sic omnes libri. Aliud legisse videtur schol. qui scripsit: τοῖς νενικηκόσι, φησὶ, πρόσφορός ἐστι καὶ ἐοικυῖα ἡ διὰ καυχήσεως ᾠδή. τινες γὰρ ἄλλοι μέλλουσι καυχᾶσθαι ἢ οἱ νικήσαντες; Male alter: ἢ οὕτω· προσφορωτέρα ἐστὶ τῆς καυχήσεως ἡ τῶν ἐπέων ᾠδή. Pessime tertius: ἀγαθή τις ἡ τῆς τῶν ἐπῶν καυχήσεως ᾠδὴ ἡ καυχητικὴ ᾠδή. Quum genitivus καύχας VV. DD. male haberet, in eo solo corruptio quaerebatur, quam etiam alibi latere suspicor. Nam τοῖς νενικηκόσι vix dubium, quin synonyma vox explicetur, quae quidem in lemmate nunc deleta est; irrepsit videlicet in ejus locum ex superioribus ἐπέων (vs. 3). Repono ἀρετὰν et scribo θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν καυχᾶσθ' ἀοιδὰ πρόσφορος. cf. O. IX. εἴην — ἀναγεῖσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ. De accusativo a καυχᾶσθαι pendente non dubitabis compa-

rato Eur. Erechth. apud Plut. Mor. **604**. d. *εἰ δὲ* (scr. *εἰ δ' ὡς*) *πάρεργον χρή τι κομπάσαι, γύναι.*

16. Scholiasta agnoscit lectionem *ἀνδροδάμαν*, quam hic etiam syntaxis requirit, annectendum enim hoc enuntiatum superiori *κρέσσων — ἀνήρ*. Feminino genere compositum habes praeter hunc locum I. IV, **59**, ubi *γυιοδάμαις* epitheton est substantivi *χερσὶ*, et fr. **147**. *ἀνδροδάμαν δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιάδεος οἴνου* (ex Athen. **476**. b.), metro certe masculinam terminationem minime postulante.

17. Lacunae sedes non certa, quum scholiasta illud *ἐντεῦθεν δὴ* non tanquam glossema, sed ut totum nexum sententiarum explicaret, addidisse videatur. Quod autem reposuit V. D. *δὴ τόθεν*, ea notione, quam ipse vult, accipi usus Pindaricae orationis vetat. Fortasse excidit *ἔθελον* post *ἑπταπύλους* et scribendum *ἀγαγεῖν*. Ausi sunt contra Thebas expeditionem facere, quamvis invito Jove. Quum semel *ἀγαγεῖν* in *ἄγαγον* abiisset, verbum auxiliare non potuit non expelli a lectoribus metri ignaris. In usu verbi *ἐθέλω*, quod etiam iis actionibus apponitur, quae exitum habuerunt, nemo offenderit. cf. P. X, **5**. N. VIII, **10**.

23. In scholiis scribe: *λευκανθέα δὲ λέγει τὰ σώματα, γίνεται γὰρ τὰ σώματα τῶν καιομένων νεκρῶν λευκά, ἢ τὸν καπνόν, ὅτι ὁ καπνὸς διὰ τὴν πιμελὴν λευκός ἐστι καὶ βαρὺς κτέ.* Recte igitur habet lectio cod. Aug. *σώμασιν ἐπίαναν* et Med. B. *σώμασι πίαναν*, dum deleas illic augmentum.

35. *ἔκρινας ἂν κίνδυνον.* Supple *Χρόμιον.* Virtutem Chromii in summo discrimine poteras cognoscere, si esses ei armiger in pedestribus, equestribus

et navalibus pugnis. Videtur ἂν esse praepositio. conf. I. IV, **23**. et Hom. Il. v. **239**.

X.

5. πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη vulgo legitur. Aliud scripsisse Pindarum scholiasta docet periphrasi: πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν ἄστη ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. Igitur ὄπα cum Boeckhio et Hermanno reponendum, verbum autem, quod pro κατῳκίσθησαν requiritur, non succurrit: fuerit vel passivum vel neutrum, nam ᾤκισε dedisse poetam, ut Ἄργος intelligatur, concinnitas hujus loci credere nos vetat

9. πολέμοιο νέφος. Hoc est: Jupiter eum fugientem servavit, ruptâ fulmine terrâ: cf. P. X, **52**, ubi dicitur ἄγκυρα esse ἀλκὰ πέτρας χοιράδος.

13. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν. Num ἵκετ' ad Amphitryonem referes? non potest ille, qui non fuit ejus dei filius, in Jovis genus intrasse. An ad Jovem? ineptius etiam summum deum in humanam familiam induces. Verba fuerunt jam scholiastae obscura, scribenti: κοινωσόμενος τῷ Ἀμφιτρύωνι τὴν γενεὰν ὁ Ζεὺς ἵκετ' ἐς ἐκείνου γενεάν. Deditne κοινωσάμενος? Sed quî potest Jupiter esse ὁ φέρτατος ὄλβῳ, cum ὄλβος ad solas mortales pertineat? Sin malis illa verba de Amphitryone intelligere, offendemus in γενεὰν, quod et ipsum ad humanas tantum gentes referre solet Pindarus. Vide igitur, scripseritne ὁ δ' ὄλβος φ. collatis locis P. V, **55**. ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος, Ol. VI, **72**. ὄλβος δ' ἅμ' ἕσπετο, P. III, **105** ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται, Ol. II, **24**.

ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. Verte: summa vero haec venit in illius gentem felicitas, quum Amphitryone adversus Teleboas pugnante, rex immortalium heroi assimulatus ejus aulam intravit, semen afferens Herculis intrepidum. In seqq. pro *καί οἱ* malim *τῷ δ'* rescribere.

31. *γνώτ' ἀείδω θεῷ τε καὶ ὅστις* praebet Aug. C. Schol. *εὔγνωστα δὲ λέγω αὐτῷ τῷ θεῷ καὶ τῷ Θειαίῳ, ὅστις Θειαῖος ἁμιλλᾶται καὶ σπουδάζει περὶ τῆς κορυφῆς κτέ.* Corrupta ista sunt. Fortasse scripserit interpres *ε. δ. λ. αὐτῷ τε τῷ Θεαίῳ καὶ παντὶ, ὅστις ἁμιλλᾶται,* ipse vero Pindarus *γνώτ' ἀείδω οἷ τε καὶ ὅστις κτέ.* Quum nomen ceteris locis prima producta legatur, dubito de veritate correctionis *Θειαίῳ.*

71. *Ζεὺς — κεραυνόν.* Schol. *ἀποδιαπομπεῖσθαι δεῖ οὖν τὴν ἔριν τὴν πρὸς τοὺς κρείττονας.* Scribe *ἀποδιοπομπεῖσθαι.*

84. Schol. *εἰ — αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει, ἔστι σοι τούτων μερίς. εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Κάστορος διαμάχῃ, πάντων δὲ τῶν καλῶν βούλει αὐτῷ ἀπομερίσασθαι τὸ ἴσον κτέ.* Attendendum repetito *βούλει*, ex quo concluserim, etiam poetam iterasse verbum, scripsisseque: *εἰ — αὐτὸς Οὔλυμπον νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ σύν τ' Ἀθ.*

XI.

10. *περάσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.* Schol. *ὁ δὲ νοῦς· παράσχου οὖν αὐτοῖς διανύσαι σὺν εὐδοξίᾳ τὴν πρυτανείαν καὶ σὺν ἀλύπῳ καρδίᾳ.* Igitur par-

ticula copulativa deest. Fortasse scripsit P. περάσαι τ' ἐν ἀ. κ. cf. hyperbaton simile Ol. VI, 42. πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας.

12. Scholiastae explicatio: τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀρκεσίλαν μακαρίζω θαητὸν ὄντα τὸ σῶμα καὶ τὸν σύγγονον αὐτοῦ Ἀτρεμίαν ὡς ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὄντος Ἀτρεμίου ἢ ὡς ἀδελφῆς, id saltem veri habet, quod ξύγγονον de fraterna necessitudine dictum accipitur, etsi nullum fuisse Atremiam nobis persuasum est. At tanquam sorores sunt pulchritudo (τὸ θαητὸν δέμας) et sanitas, recte enim G. Schneiderus ἀρτεμίαν proposuit. Quod autem scripsit Pindarus μακαρίζω πατέρ' Ἀρκεσίλαν καὶ τὸ θαητὸν εἶδος, compares I. VII, 1. Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον εὔδοξον — καμάτων — ἀνεγειρέτω.

ISTHMIONICAE.

I.

22. *λάμπει δὲ σαφής. σαφῶς ἐπιρρηματικῶς.* Excidit fortasse: *ἀντὶ τοῦ* (*σ. ἐπ.*). Deinde: *τὸ δὲ οἷα θαυμαστικῶς· ὁποῖα γὰρ ἵεσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα.* Legit, ni fallor, *αἰχμάς* In sequenti versu *δίσκους λιθίνους* syntaxis verbi *ἵημι* postulat nonnisi cum accusativo compositi, cf. Ol. II, **99**. IX, **12**. XIII, **90**. et agnoscere videtur Trypho apud Eustath. **1591**. **29**: *λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσιν.* Scribe *λιθίνους ὁπότ' αὖ δίσκους ἵεν*, collato Ol. VI, **70**. *Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.* Vide etiam, quae nuper monuit de hoc usu particulae similia copulantis Klotzius in libro „M. Devarii liber de Graecae linguae particulis" Vol. II. Sect. I. p. **207**.

41. *εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν.* Sic scripsit Aristarchus, cum invenisset ΑΡΕΤΑΙ, aliis schema Pindaricum esse arbitrantibus: quorum sententiae refragari *νιν* vs. **43**, pronomen a Pindaro singulari tantum numero usurpatum contendit olim Boeckhius Not. crit., sed vide Apollonium *π. ἀντωνυμ.* **368**. a. et Nem. IV, **3**. Dativum tamen cum *κατακεῖσθαι* (quod verbum vertunt „incumbere") componi posse, valde dubito. Exempla certe desunt.

Videant igitur critici, quid statuendum sit de hac conjectura: *εἰ δ' ἀρετὰ κατάκειται πᾶσιν ὀργᾶν* h. e. si praemium virtutis omnibus propositum est, quod consequi conentur. Quum *ὀργὰ* hac notione frequenter poeta usurpaverit, nescio quo casu factum, ut verbum *ὀργάω* non inveniatur apud ipsum; at Aeschylus eo usus est Choeph. **451**. Inprimis autem huc facit illud dictum Herodoti apud Suid. v. *ὀργᾶν*: *μακαρίζω σε, Ὄλορε, τῆς εὐτεκνίας· ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα.*

II.

12. *ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν.* Dissenius accusativum habet *ἀγνῶτ'* contra usum scriptoris, vide infra vs. **30**. et P. IX, **60**, ubi *ἀγνώς* activam vim retinet. Rectius scholiasta is, qui scripsit: *σοφὸς γὰρ εἶ καὶ συνήσεις πρὸς τί ταῦτα εἴρηται. ἔνιοι δὲ τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες* (ipso improbante) *οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω. ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου κτέ.* Sic transitus non adeo durus est: cum sapiens sis, haud ignoranti, quid velim, Isthmiacam nunc demum canam victoriam, nimirum de aliis epiniciis antea stipulatus eram. Scribatur *ἀγνῶτι.*

18. *εὐρυσθενὴς εἶδ' Ἀπόλλων.* Desidero adjectivum, quo spectat scholiastae annotatio: *ἐν τῇ Κρίσᾳ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν Ξενοκράτην.* An dedit *εὔφρων ἄναξ εἶδ'* A.?

40. *οὖρος ἐμπνεύσας ὑπέστειλ' ἱστίον.* Scholiasta ad hunc locum videtur scripsisse: *ἀεὶ πλήρε-*

σι τοῖς ἱστίοις πλεύσας τὰς τῶν ξένων ἑστιάσεις ἐποιήσατο.

III.

36. νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις. Non tolerabile videtur existere hyperbaton, si scholiasta auctore ποικίλων μηνῶν referamus ad ἄνθησεν. At quid erunt ποικ. μ. relati ad χειμέριον ζόφον? Nescio equidem, ac, dum probabilis explicatio prodatur, in conjectura acquiescam φοινίων μ. cf. N. VIII, 32. ἐν πολυφθόροις ἁμέραις·

53. ἴστε μὰν Ad haec Chrysippus: αἰνιγματωδῶς φησι προσῆχθαι τὴν περὶ Αἴαντος ἱστορίαν· ἄδηλον γὰρ, πότερον εἰς τὴν πάλην τείνει τὴν γενομένην παρὰ τοῦ νικηφόρου, ὅτε ἐνίκησε δόλῳ, ἢ εἰς τὰ περὶ τὴν κρίσιν τῶν ὅπλων. ἄμεινον δέ φησιν ὅτι καὶ ὡς (fo. ὡς καὶ) ὁ Αἴας μείζων ὢν κατὰ τὸν ἀγῶνα βαστάζων τὸν Ὀδυσσέα δόλῳ παρ' αὐτοῦ ἐλείφθη (scribendum ἐλήφθη), οὕτω καὶ ὁ Μέλισσος μείζονα ὄντα τὸν ἀνταγωνιστὴν τῇ τέχνῃ ἐνίκησε. Stoicus parum attendit ad nexum sententiarum, alioqui intellexisset, Pindarum de majoribus Melissi agere.

63. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων ἐν πόνῳ, μῆτιν δ' ἀλώπηξ. Describitur pancratiasta, qui erectus pugnat et supinus; et erectus quidem caestu utitur, humi maxime pedibus luctatur. Quum autem ἐριβρεμετᾶν θηρῶν sufficiat (codd. ἐρ. θηρᾶν), praesertim apud hunc poetam, ad significandos leones, cf. I. V, 46. P. V, 61. IX, 60, λεόντων glossam sapit, quam frustra exornare student,

qui θηρᾷ ex uno schol. reposuerunt. Alii enim nil ejusmodi legisse videntur, scribentes τῇ προθυμίᾳ ὅμοιος ὢν ἐν μὲν τοῖς πόνοις καὶ τοῖς ἀνταγωνισταῖς, τοιοῦτος ἦν τὴν τόλμαν, οἷοι οἱ λέοντες ἐν θηρσὶν, vel τῇ τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι ἐοικέναι. Igitur, si quid video, jam tum corruptus erat locus, cui sic mederi audeo: τόλμαν ὁμοῖος θυμῷ ἐριβρεμετᾶν θηρῶν ἱμάντος (cf. N. VI, **36.**) ἐν πόνῳ. De ὁμοῖος tamen dubito.

71. et **90.** eximie emendavit Hermannus Opusc. VII, **134** sq.

IV.

22. εἰ δὲ τέτραπται non ad Aeginam, sed ad familiam Lamponis retulerim, itaque aut legendum Λάμπωνος οἴκῳ vs. **21**, aut certe in τέτραπται latet collectiva notio.

49. Schol. scribit: ἐν ᾧ, ἐν τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ, unde puto Pindaro reddendum esse ἰσαριθμων, sed χαλαζάεντι nolim cum ὄμβρῳ jungere.

57. Interpungo οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἔκνιξ' ὄπιν. Male construitur vulgo ἐλπίδων cum δαπάναι. Sensus est: nec operam (μόχθος), nec oleum (δαπάναι), frustra insumsisti, exspectationi tuae exitus respondit.

V.

8. καταςπένδειν eadem significatione est, qua Ol. XI, **103.** Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι εὐάνορα πόλιν

καταβρέχων. Versus in verbo composito dirimere licet. cf. ad Ol. XIV, 2.

29. Nemini, quod sciam, in mentem venit ex scholiastae verbis *τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν* restituere *Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν.* Ex eodem fonte vs. 39. removeo fulcrum *γ'* scribens *αὔδασε τοιοῦτον λόγον.*

VI.

12. *ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν.* Schol. *ἔνιοι δέ φασιν Αἰγινήτας Θηβαίους τὸ ἀνέκαθεν εἶναι.* Fortasse scribendum: *Αἰγείδας Ἀθηναίους*, quod certe infra legimus (552. l. 7). Ibid. corrige *καὶ τοῖς Ὑακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτοῦ θώραξ προτίθεται.*

20. *κώμαζ' ἔπειτεν.* Schol. *πρὸς τὴν πόλιν ὁ λόγος. εἴ τι ἐκείνοις ἥσθης, φησί, καὶ νῦν κώμαζε.* In ed. Rom. legitur *εἴτε ἐκ. μάθης.* Videtur interpres scripsisse *εὐφράνθης.*

VII.

31. *ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν εἶπε.* Sic, contra metrum, codices. Liceat post Boeckhii correctionem *συνίευν ἔειπεν δ'* et Hermanni *ἐπάκουσαν εἶπε*, admonere verbi non minus Pindarici *ἀΐον*, ut totus versus ita concinetur: *ἐπεὶ θέσφατ' ἀΐον. ἔννεπεν γάρ.*

38. Utamur transpositione ab Hermanno facta *γέρας θεόμορον*, qua ratione etiam tribrachus, cui hoc uno loco adhuc indulsimus, tolletur.

47. *φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα.* De *ἄνακτα* dissentiunt VV. DD., sunt qui Jovem, sunt qui Peleum intelligant. Hic autem non

satis clare sic designatur, et res per se haud memorabilis, eum suas partes in nuptiis scilicet suis non neglexisse. De Jove idem valet, quod antea reprehendi, quippe Jupiter non solus amaverat Thetidem, sed Neptunum rivalem habuerat. Omnes deos adfuisse in illis nuptiis saepe narrant poetae, inprimis Jupiter ipse et Neptunus indicantur Nostro Nem. IV, **67**. *οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τε.* Ad eos igitur refero *ξύν᾽ ἀλέγειν* et scribo *ἄνακτι.*

ADDENDA.

P. 7, 13. Pro δυσφρόνων G. Dindorfius apud Zimmerm. 1836. Jan. proposuit δυσφρονᾶν.

P. 10, 21. De forma νίσεται malim nunc Buttmanni judicium sequi, Ausf. Gramm. I. 384.

P. 11, 21. Vulgarem interpunctionem tuetur Apollonius περὶ ἀντωνυμίας p. 332, c.

P. 20, 2. scr. puto.

Ib. 24. scr. ἔκφαντον

P. 26, 24. del. aliquem.

P. 27, 24. scr. ὥρμασε κλέος

Ib. 29. cod.

P. 30, 27. cf. Hesych. v. ἀμώνας. ἀνεμώνας, qua analogia Locri contraxisse videntur ἀνεμώνιος in ἀμώνιος. vid. et Etym. Magn. 104, 5 et 7.

P. 37, 10. adde nunc Eur. Suppl. 44. ἄνα μοι τέκνα λῦσαι.

P. 38, 10. scr. a ceteris civibus.

P. 40, 21. scr. Iota subscr. et sic p. 54, 21. Eur. Ion.

P. 45, 4. dele »Locutio — ἄωτος«.

P. 46, 24. »lyricus poeta«. Pindarum dico.

P. 59, 1. cf. Opusc. I. 257.

P. 60, 23. scr. κλεένναις.

P. 75, 17. scr. Mediceis. Recipiendum.

P. 85, 17. Adde: Hac ratione verba και ποτ' ἐ, superiori versui adduntur loco verborum δὴ τόθεν.

INDEX.